

ποῦ δὲν ἤμπορῶ νὰ σου εἶπω τὸ νέον ψευδώνυμον τῆς πρώην *Ἀττικῆς Νύκτας*. Οὔτε αὐτῆ, βέβαια δὲ θελήσῃ νὰ σοὺ το εἶπῃ, διότι τότε θά-ναγκασθῇ νὰ το ἀλλάξῃ. Δι' αὐτὸ οὐκ εἶναι τὴν ἐρωτῶ. Τὸ φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον ἔκαμην 22 ἡμέρας νὰ ἔλθῃ, φαίνεται ὅτι περιεπλανήθη, διότι ἀπὸ ἐδῶ ἐστάλη, ὡς πάντοτε, τὴν παραμονὴν τῆς ἐκδόσεώς του.

Ἔτσι σε θέλω, *Σοφὲ Πιττακῆ!* Ὅσακις εὐρίσκῃς ὀλίγον καιρὸν ἀπὸ τὰ μαθήματά σου, νὰ μου γράφῃς ὀλίγας λέξεις· τὸ δὲ καλοκαίρι συχνότερα καὶ περισσότερα. Ναι;

Μόσῳν τῆς Ἀστρονομίας λοιπὸν θά σε λέγω εἰς τὸ ἐξῆς, καλὴ μου φίλη. Πολὺ με συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου. Εἶπα ὅσα λέγετε διὰ τὸν κ. Φαίδωνα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ, καθὼς καὶ τὴν μαμμάν σου.

Ἐν τῇ ὥρᾳ πού μὰς τα γράφεις διὰ τὸν γά-δαρον πού κύτταζε τὸν Τάσσον—μου γράφει ἡ *Κοπερινὴ Γαλήνη*.—Ἐγὼ ὅμως ποτὲ δὲν ἔφαγα ὕλον διὰ τὸ σχολεῖον, διότι το ἀγαπῶ (ὦ, τὸ πιστεύω!) ἔ, ὅσῳ γιὰ κανένα ἄλλο. . . καμμιά φορὰ... δὲν το ἀρνοῦμαι. Ἀλλὰ μήπως δὲν με ὠρέθησε; Ἐρώτησεν καὶ τὸ *Ἀροσέρῳν Πήλιον*, *Κοπερινὴ μου Γαλήνη!*

Τὸ δὲ *Ἦουχο* Ἀεράκι γράφει: «Μετὰ μεγάλης χαρῆς ἀνέγνωσα τὰ περὶ ἀνανεώσεως τῶν συνδρομῶν καὶ περὶ τοῦ *ἔσπαθώματος* καὶ βε-βαίως πρέπει ὅλοι μὰς νὰ σε ὑποστηρίζωμεν, καὶ τοῦτο πάλιν πρὸς τὸ καλὸν ἡμῶν, διότι θά βελτιωθῆς. Ὅστε κ' ἐγὼ θά φροντισῶ κατὰ τὰς δυνατόεις μου.» Ἔγχε, παιδί μου!

Οὕτως εὐλικρινῆς θέλω νὰ εἶσαι πάντοτε *Οὐ-δίπυον Τόραρτε*, καὶ νὰ μου γράφῃς τὴν ἰδέαν σου χωρὶς περιφράσεις. Εἶνε ἴδιον ἀνδρὸς ἑλευ-θέρου αὐτὸ καὶ σε συχαίρω. Θερμῶς σ' εὐχα-ριστῶ διὰ τὴν νέαν συνδρομῆν σου πού ἔ-καμες.

Ὁ *Κάτασπος* Ἀράκη μὲ ἐξηγεῖ διὰ τὸ ἀπέναντι τῆς Διὸς τοῦ χιόνου Γιάλτρα, ὀνομα-ζεται οὕτω. Φαίνεται ὅτι τὰ ἐκεῖ ἀρχαῖα λου-τρά ὀνομαζόντο ἄλλοτε *ὄγια λουτρά* καὶ ἀπὸ τὴν συχρὴν ἐπανάληψιν τὸ *ὄγια λουτρά* ἔγινε *Γιάλτρα*. Σὰν μία μεταμόρφωσις τῶν πνευματι-κῶν ἀσκήσεων καὶ αὐτῆ ἡ παραγωγή.— Ἀλλ' εἰς τὸ ἄλλο ζήτημα δὲν ἐξηγεῖσαι σαφῶς, *Κάτασπε* Ἀράκη. Πόθεν οἱ ὄφθα καὶ ἡ ἀμοιβολία;

Ἡ *Ναυτοπούλα* θὰ ἦτο εὐτυχῆς ἂν ἐκέρδιζε τίποτε εἰς τὸ *Δαχεῖον* μου· ἀλλὰ πολὺ εὐτυχε-στέρα ἂν ἤδύνατο νὰ μου πληρώσῃ τὰ ὅσα μου καθυστεροῦν ἄλλοι. Τί εὐγενῆς ψυχὴ!

Βεβαίως, *Ποιμενικὴ Φλογέρα*, ὅταν ὑπάρχῃ ἡ καλὴ διάθεσις, καὶ τὸσον μάλιστα μεγάλη, δὲν εἶνε κανεὶς ὑπέυθυνος διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ σχεδίου του. Ὅσα μου γράφεις περὶ τῆς *Μεγά-λης Κυριακῆς* θὰ τα δημοσιεύσω εἰς τὸ προσ-εχὲς φύλλον, διότι εἶχα γράφῃ καὶ στείλῃ εἰς τὸ τυπογραφεῖον τὰ ἀνωτέρω περὶ τῆς Μεγάλης Κυριακῆς ὅταν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου.

Τὸ αὐτὸ λέγω καὶ πρὸς τὴν *Μέδουσαν*, τὴν ὁποῖαν ἀσπάσσομαι καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὸ *ἔσπα-θῶμα*, τὸ ὁποῖον προσιοικεῖται κατακτητικώ-τατον.

Κ' ἐγὼ, *Εὐδρόμος Οἰκία*, αὐτὴν τὴν ἰδέαν ἔχω. Οἱ φίλοι μου ἐπὶ τῆς ευκαιρίας τῆς ἀνανε-ώσεως τῆς συνδρομῆς τῶν, θὰ ἐνθυμῶνται τὸ *Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων* καὶ θὰ στέλλουν κάτι τι καὶ δ' αὐτό. Ἄν θέλῃς δὲ νὰ μάθῃς τὴν τέλειον χορὸν, σοῦ συνιστῶ ὡς τὸν καλλίτερον χοροδιδάσκαλον τὸν κ. Ἡρακλῆ Πήγγαν, (Πλα-τεῖα Κάνιγγος).

Λοιπὸν, *Ἀττικὴ Ἡμέρα*, με καλὸν τὸ νέον ψευδώνυμον. Ὁ κ. Παπαδόπουλος σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σου. Τὰ τῆς συμπεριότητός σου εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακὴν πολὺ μ' εὐχαρίστησαν. Ἐγραφεὶς πρὸς τὸν κύριον Συρμπόπουλον;

Βυαίσθητος Καρδία, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν προσφορὰν σου τὴν μαρτυροῦσαν τὴν εὐαίσθητον καρδίαν σου.

Κορυφὴ τῆς Καλλιθέας, δεκτὸν τὸ ψευδῶ-νυμὸν σου, καλὴ μου φίλη. Χαίρω πάρα πολὺ

πού θὰ λαμβάνῃς καὶ σὺ μέρος εἰς τοὺς Διαγυ-ρισμοὺς μου.

Φίλη τῶν Ἀρθῶν (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐτέλεξα,) σ' εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ τὸ *ἔσπαθῶμα*. Οἱ λόγοι σου διὰ ἀστερηθεῖσα ἐκ μικροτάτης ἡλικίας τῆς μητρὸς καὶ τῶν μητρι-κῶν συμβολῶν, εὐρες αὐτὰς εἰς ἐμέ', με συν-εκίνησαν.

Καὶ τὰ τρία ψευδώνυμα πού μου ἐπρότεινες, *Ἀγρυπνε Φάρε*, ἦσαν τόσο ὄφραϊ, ὥστε εὐ-ρέθην εἰς μεγάλην ἀμυχανίαν ἐκλογῆς. Σὲ δέ-χομαι μὲ πολλὴν μου χαρὰν εἰς τὴν Ἀλληλο-γραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγυρισμοὺς.

Τυμὸς τῆς Ἐλευθερίας, τάποτάξιαμα τῶν μικροῦ Διαγυρισμοῦ θὰ τα ἴδῃς εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον. Σὲ συχαίρω διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὴν φωτογραφίαν καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ τοπία πού θὰ μου στείλῃς. Ἀρ' οὐ γνωρίζῃς ἰταλικά, σοῦ συνιστῶ τὸ *Guore* τοῦ de A-micis εἶνε βιβλίον διὰ παιδιὰ, ἔξοχον.

Ἀσπασμοί, πληροφοροίαι.—Τὸ *Στά-διον τῆς Νικοπόλεως* ἀσπάζεται τὴν ἐξαδέλ-φην του (ἀλλὰ ποῖαν);—Ὁ Π. Πετρίτης συ-χαίρει τοὺς προτεινόμενους τὴν Μεγάλην Κυρια-κὴν, ἀσπάζεται δὲ τὸν *Χαλασμόν Κόσμου* καὶ τὴν *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*. ὁ δὲ *Καρχαρίας τοῦ Αἰγαίου τοῦ Παραδείσου Πτηνῶν*, τὸ *Ἰδι-οιον Πέλαγος*, καὶ τὸν *Γέροντα τοῦ Τυμ-τοῦ*.—Ὁ *Παγομέτοχος* Ὀκαρὸς πληροφορεῖ τὴν *Μαργαρίταν*, ὅτι ἤκουσε ὅλας τὰς συστά-σεις πού του ἔκαμε τῆς συνιστῶ δὲ καὶ αὐτὸς νὰ μὴ κοιμᾶται τόσο πολὺ.—Ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* ἀσπάζεται τὸν *Γενναῖον Καλλικρατίδαν* καὶ ζητεῖ τὸνομά του.—Ἡ *Ἀφῶν τῆς Λέσβου* ἀσπάζεται τὸν *Ἀστρολόγον τῆς Λέσβου* καὶ ζητεῖ τὸνομά του.—Ἡ *Μόσσα* τῆς Ἀστρονομίας συνιστῶ εἰς τὴν *Τουακχίδαν* νὰ μὴ πειράξῃ τὸ *Ταπεινὸν Ἴορ*, ἀσπάζεται δὲ τὴν πρώην *Ἀττικὴν Νύκτα* καὶ τὸν *Τιχ-Τάκ*.—Ὁ *Κάτασπος* Ἀράκη ἀσπάζεται τὸν *Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς* ὁ *Δεκαπενταετής Πλοῦ-αρχος τὸν Σαρατηγὸν Ἀμύλλαν Βάρχαν* (τοῦ ὁποῖου ζητεῖ τὸ ὄνομα,) τὴν *Μαργαρίταν* καὶ τὴν *Λευκὴν Μαργαρίταν* ὁ *Ἀκάματος Ποδηλάτης τὸν Σοντερωδὴ Ὀδρανὸν*, τὸν *Πα-γομέτοχον Ὀκαρὸν* καὶ τὴν *Γῆν τῆς Ἑλλά-δος*.—Ὁ *Χιονομέτοχος Τομφορσὸς* ἀντικαι-ρετῶ τὴν *Ἀθηναίδα*, πληροφορεῖ δὲ τὴν *Ἰωνο-σιμένην Ὀδησοῦν* διὲν ἄντέχει πολὺ πολὺ εἰς τὸ κρῖνον, μολοντί αἰωνίως χιονισμένος.—Ἡ *Μαργαρίτα* δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἰπῇ τὸνο-μά της εἰς τὴν *Λευκὴν Πεταλοῦσαν*, ἀλλὰ μόνον τὰρχικὰ της: Α. Σ. Α. καὶ ὅτι μένει ἐν Ἀθῆναις ζητεῖ δὲ καὶ αὐτῆς τὸ ὄνομα καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς (ἡ ἴδια μου γράφει κάτι νὰ εἶπω εἰς τὴν *Νεράιδαν τοῦ Γιαλοῦ* καὶ εἰς τὴν *Γλυκεῖαν Πατρίδα* δὲν τα λέγω ὅμως, ἐπειδὴ εἶνε ὀλιγοῖδιον ἰδιαιτέρα καὶ δὲν τα ἐνωῖ.)—Ἡ *Γῆ τῆς Ἑλλάδος* προσέρει τὰς προσήσεις της εἰς τὸν *Ἀκάματον Ποδη-λάτην* καὶ εἰς τὸν *Μαργεῖον τοῦ Τροφανίου*.—Ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* ἀσπάζεται τὴν Ἀνθι-σιμένην *Λυγαρίαν*, (τὴν ὁποῖαν μετὰ τὴν εὐχαρίστησιν ἐπαναθέλει εἰς τὴν Ἀλληλο-γραφίαν) τὴν *Καρδερῖαν* καὶ τὴν *Νεράιδαν τοῦ Γιαλοῦ*, τὴν ὁποῖαν ἐρωτῶ ἂν ἐξακόστω ἐνταλλάξῃ ἐπισκέψῃ με τὴν ἀχώριστον φίλην της.—Ἡ *Μέδουσα* με παρακαλεῖ νὰ εἶπω εἰς τὴν *Ἀδραν τοῦ Φαλήρου* ὅτι ἀρ' οὐ τῆς ὑπε-σχέθη νὰ μὴ τὴν πειράξῃ, ἀς μὴ ζητῇ περισσό-τερα.—Ἡ *Μικρὰ Κόμησσα τοῦ Φαλήρου* ἀ-σπάζεται τὴν *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν πρώην συχνὰ καὶ ροδαῖτα μήλας τὴν ἔφαγε καὶ αὐτῆ ἡ καμμίαν ἀπὸ τὰς φίλας της.—Ὁ *Τυμὸς τῆς Ἐλευθερίας* ἀσπάζεται τὴν πρώην *Μαροναῖοισσαν* (τὴν ὁποῖαν ἐγνωρίσε κάποτε) καὶ τὴν *Ὀδρανίαν Δουλίλλαν*.—Ὁ *Ὀ-λύμπιος Ζεὺς* ἀσπάζεται τὸν *Χιονομέτοχον Τυμ-φορσὸν* καὶ τὴν *Ἰωνοσιμένην Ὀδησοῦν*, συ-χαίρει δὲ τοὺς λαβόντας τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Μεγάλης Κυριακῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 7 Ἰανουαρίου 1897

675. Δεξιόγριφος.
Θεός, θεὰ καὶ ἄνθη ἐκ τῶν πολὺ εὐδύμων κάμνουν ἀρχαίαν ἑορτὴν περιφροῦν ἔτον κόσμον.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιχ Τάκ

676. Συλλαβόγριφος.
Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον εἶνε ἑστὴ μουσικῆ τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον εἰς τὴν γραμματικῆ. Ἐάν τὰ τέσσαρα αὐτὰ μὲ προσοχὴν συνδέσῃς ἐνὰ πολυχρόμο πούλι εὐθὺς θαποτελέσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάδου.

677. Στοιχειόγριφος.
Διώχῳ σίγμα, βάξω ρῶ καὶ θαυμάζω κι' ἀπορῶ πῶς τὸ φέρεμα ἀφίνω μιά γυναίκα γιὰ νὰ γίνω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστρολόγου τῆς Λέσβου

678. Ἀναγραμματισμός.
Ἐτόν κόσμον μὲ ἠγάπησεν νὰ βρισκομαι ἡ φύσις θεὰ ἀρχαία γίνομαι ἂν μάναγραμματισθῇ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

679. Γωνία.
Α + + + = Ἄμνη
+ Σ + + = Ἀρχαία θεὰ
+ + Τ + + = Ρωμαῖος φιλόσοφος
+ Η + + = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος
Ρ + + + = Ποταμὸς τῆς Ἑυρώπης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημ. Ἰ. Τζήλου

680-685. Μαγικὴ Συλλαβή.
Δι' ἀντικαταστάσεως δύο οἰωνόηποτε γραμ-μάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσων ἄλ-λας τόσας λέξεις: ὕψος, ἰσχύς, ἀγνός, κῆτος, δειλός, ταῖς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυφίου

686. Φωνηεντόλιπον.
-γρμμν-πρς--βλπ-βλπν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐδρ. Αναστασιάδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 19 καὶ 26 Ὀκτωβρίου 1896

562. Ἐνυδρίς. (ἐν-υ-δρίς).—**563.** Φοινίξ, (Φ-νύξ).—**564.** Τὸ γράμμα Ρ. **565.** ἡ σκούφια. **566.** ΑΘΗΝΑ **567.** Π Υ Π ΘΗΡΑ Ε Π Ρ ΗΡΑ Ρ Ε Ο ΝΑ Ι Ο Ρ Α Σ

568-569. 1, Ἄσκος, λάκκος, Ε ἰάλος, ἄλλος, ἄλλος, Ἄργος, ἀρ- Ι γός, ἀγνός, ἀγνός. 2, Σπάρτος, Δ σπόρος, πόρος, πόλος, ὄλος, ἄλ- Η λος, ἄγος, ἀγός, ἀργός, σαργός.— Σ

570-574. Γινόμενης τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ τῶν γραμμάτων Δ, Κ σχηματίζονται αἱ ἐξῆς λέ-ξεις: δίσκος, δόκιμος, δράκων, κῆδος, Κάδμος.— **575.** Ἡ σιὰ.—**576.** ΙΑΙΟΝ, ΘΗΒΑΙ. (1, Ιά-φεΘ. 2, ΔώβΗ. 3, ΙὸΒ. 4, ΟργιΑ. 5, Νυβ1).— **577.** Καὶ διδάσκαλος ἐπιστολογραφίας ἡ «Διά-πλασις».—**578.** Τὴν κακίστην δουλείαν οἱ ἀ-κρατεῖς δουλεύουσι.

579. Γαρούνας, (γάρ, οὖν, ἀς).—**580.** Ἄν-θη, πάνθηρ.—**581.** Ἐπαμεινώνδας, (ἐπ' ἀμεί-νων, δάς).—**582.** Ἡ κεφαλὴ.—**583-584.** 1, Λεῖρων, ἔρων, ἔρων, ἔρων, ἔρος, ἔσος, νόσος, Νέσος. 2, Τύπος, τύλος, τέλος, ἔλος, ἦλος, ἦρος, ἦρας, ἄρας, αἶρα, λύρα, λύσσα.— **585-588.** 1, ὁ Ἰούδας. 2, ὁ Ἀσπίλας. 3, ἡ Ζάκυνθος. 4, τὰ Ἰμαλία.— **589-593.** 1, Κερασσοῦς. 2, Δάμψακος. 3, Νικαία. 4, Τρα-πεζοῦς. 5, Φώκαια.— **594-598.** Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων Π, Ρ σχη-ματίζονται αἱ ἐξῆς λέξεις: πατήρ, βέπω, Κύπρος, παρών, πρᾶξις.—**599.** ΚΟΡΩΝΗ. (1, ΚέρΚυ-ρα. 2, ἈδριανΟπόλις. 3, ΚῆΡος. 4, ὀΚ. 5, ΔαΝία. 6, ΚρΗτη).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰ. Κορυφίου τῆς Παιδείας ἄς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασκῶν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερταίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ἄς ἀνάγνωμα ἀριστερῶν καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8. Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὅδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Δεκεμβρίου 1896 Ἔτος 18ος.—Ἀριθ. 51

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 395)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.
ΛΥΣΙΣ ΜΕΓΑΛΩΣ ΕΠΙΚΡΟΤΗΘΕΙΑΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΘΕΑΤΩΝ

Ἡ παντομίμα, ἡ ὁποία ἔφερε τὸν πομπώδη καὶ ἐλκυστικὸν τίτλον «Οἱ ληστὰς τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ» ἦτο ἔργον ἀξιοσημείωτον τόσο διὰ τὴν πλοκήν του, ὅσον καὶ διὰ τὴν λύσιν του. Γραμμένον (ἂν δύναται τις νὰ μεταχει-ρισθῇ αὐτὴν τὴν φράσιν, προκειμένου περὶ παντομίμας) καθ' ὅλους τοὺς κα-νόνας τῆς δραματικῆς τέχνης, εἶχεν ἐ-νόνητα τόπου καὶ χρόνου, καθὼς καὶ τὴν λεγομένην κἀθ' ἄρσιν. Δηλαδή εἰς τὸ τέλος ἡ ἀρετὴ ἐθριάμβευε καὶ ἡ κακία ἐτιμωρεῖτο. Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ θεαταὶ ἐνόμιζον ὅτι τὸ πᾶν ἀπωλέσθη, ἐπαρουσιάζοντο ἔξαφνα οἱ χωροφύλακες καὶ συνελάμβανον ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοὺς κακούργους, ἐνῶ τὸ θέατρον ἀντήχει ἀπὸ τὰ πλέον παταγώδη χειροκροτήματα. Συγγραφεὺς τοῦ θαυμαστοῦ τούτου ἔργου ἦτο αὐτὸς ὁ Καίσαρ Κασκαμπέλ. Τὸ συνέθεσεν ἔχων ὑπ' ὄψει τὰ πρόσωπα τοῦ θιάσου του, δι' αὐτὸ τὰ προτερήματά των ἀνεδεικνύοντο λαμπρὰ εἰς ἐκάστην παράστασιν τῶν Ἀληστῶν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ.

Ἴδου τώρα ἡ ὑπόθεσις τῆς δραματι-κωτάτης αὐτῆς παντομίμας:
Δύο νέοι ἀγαπῶνται καὶ θέλουν νὰ συζευχθῶν. Διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς διη-γήσεως μάθετε ἀπὸ τώρα ὅτι ἡ μὲν Να-πολεάινα ἔπαυε τὸ πρόσωπον τῆς νεά-νιδος, ὁ δὲ Ἀλέκος τὸ πρόσωπον τοῦ νέου. Δυστυχῶς ὁ Ἀλέκος εἶνε πτω-χός, ἡ δὲ μητὴρ τῆς Ναπολεάινας, ἡ ὑπερήφανος Κορνηλία, δὲν θέλει νὰ-κοῦσῃ αὐτὸν τὸν γάμον. Αὐτὴ νὰ ὑπαν-δρεύσῃ τὴν κόρην της μὲ ἕνα πτωχόν; Ἄ, ποτέ!
Διὰ τοῦτο προτιμᾷ ὡς γαμβρὸν τὸν Μοκρολέεξαν, ἄνθρωπον πτωχόν μὲν τῷ πνεύματι ἀλλὰ (αὐτὸ ὑποτίθεται μό-

νον) πλούσιον τὸ βα-λάντιον.—ὁ ὁποῖος ἀ-γαπᾷ τὴν Ναπολεάι-ναν καὶ θέλει νὰ τὴν νυμφρευθῇ.
Ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ δράσις γί-νεται ζωηροτάτη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ἐξάπτε-ται πολὺ. Ἐνωσεται ὅτι ὁ ἠλίθιος αὐτὸς Μοκρολέεξας εἶνε ἀδύνατον νανοῖξῃ τὸ στόμα, χωρὶς νὰ εἶπῃ μίαν ἀνοησίαν. Εἶνε κωμικώτατος μὲ τὴν ἀδεξιότητά του καὶ μὲ τὴν τερατώδη του μύ-την, τὴν ὁποῖαν θέλει νὰ χώνῃ παντοῦ. Καὶ ὅταν ἔρχεται φέρων τὰ γαμήλια δῶρα του, τὸν πύθονον Τζῶν Μπουλ μορφαζόντα διαρκῶς καὶ τὸν πα-παγάλον Ζόκον—τὸν μόνον ἠθοποιὸν ὁ ὁ-ποῖος ὀμιλεῖ εἰς τὸ δράμα τοῦτο,—ὁ γέ-λως τοῦ ἀκροατηρίου εἶνε κάτι τι ἐκτακτον.

Ἀλλὰ τὸν γέλωτα τοῦτον καταπνίγει ταχέως ἡ τραγικὴ θέσις τῶν ἀγαπωμένων νέων, οἱ ὁποῖοι κλαίουσιν καὶ δδύρονται διὰ τὴν σκληρότητα τῆς τύ-χης καὶ τῆς μητρὸς. Καὶ ἔρχεται οὕτω ἡ ἡμέρα τοῦ θλιβεροῦ γάμου, τὸν ὁποῖον ἐπιβάλλει εἰς τὴν θυγατέρα της ἡ ἀκαμ-πτὸς Κορνηλία. Ἡ Ναπολεάινα φορεῖ τὰ ὠραιότερα της φορέματα, ὀλονὲν θρη-νοῦσα, δυστυχῆς καὶ ἀπηλπισμένη. Καὶ εἶνε πραγματικῶς τραγικὸν νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν εὐμορφὸν ἐκείνην καὶ κομ-ψὴν νυφούλαν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ τε-ρατώδους ἐκείνου καὶ ἀπαίσιου Μοκρο-λέεξα.

«Ὁ Μοκρολέεξας ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν.» (Σελ. 396, στήλ. γ.)

τοῦ πυλῶνος. Ἄλλοιόμονον! διὰ νὰ εἰσελθῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρέπει νὰ περάσῃς ἀπ' ἐπάνω του, νὰ τον κατα-πατήσῃς. Ὡ, τί φρικτὸν! . .
Ἐξαφνα—στιγμὴ ἐπίσημος,—παρου-σιάζεται εἰς τὴν σκηνὴν νεαρός στρα-τιωτικὸς. Ὁ ἐκ μηχανῆς τῆς δυστυχούς νύμφης. Ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸν πόλεμον, ὁποῦ, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἐνί-κησε καὶ συνέτριψε τοὺς ἐχθρούς. Οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ εἶνε ἄλλοτε ἄλλοι, ἀναλό-γως τοῦ τόπου εἰς τὸν ὁποῖον παριστά-νεται τὸ δράμα: Ἀγγλοὶ εἰς τὴν Ἀ-μερικὴν, Γάλλοι εἰς τὴν Γερμανίαν, Γερμανοὶ εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ οὕτω καθεστῆς.
Ὁ γενναῖος καὶ συμπαθὴς Γιάννης καταφθάνει εἰς τὴν κρισιμωτέραν στιγ-

χειμών. Δέν βλέπεις τήν 'Οδησσόν που είνε Χιονισμένη ;

— Πώς θέλεις νά ιδῷ τήν 'Οδησσόν, ἀφ' οὐ εὐρίσκωμαι εἰς τήν Γῆν τῆς Ἑλλάδος ; Νά τὸ Δροσερόν Πῆλιον... Νά τὸ Ἴονιον Πέλαγος... νά ἡ Αὐλὶς... νά τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν... νά τὸ Μαντεῖον τῆς Δωδώνης... νά ὁ Τρικυμιώδης Μαλέας... νά ὁ Τινάειος Κῆπος... νά ἡ Κορυφὴ τῆς Καλλιθέας... Καὶ ἡ Μυροδόλος Αὔρα πού μας περιπνέει, δέν είνε τάχα ἡ Αὔρα τοῦ Παγασαίου ;

— Ἐγὼ ὁμῶς βλέπω πολὺ μακρύτερα ἀπὸ ἐσέ. Εἶσαι μύωψ, φίλε μου ! Νά, βλέπεις ἐκεῖ κάτω μίαν Πετρῶδη Παραλίαν ; Εἶνε ἀκτὴ τῆς Μαύρης Θαλάσσης... Βλέπεις ἐκείνην ἐκεῖ τὴν Κοραλλιογενῆ Νῆσον πού τὴν ἀσπάζεται τὸ Ἄσημένιο Κῦμα ; Εἶνε ἡ Ὠραία Πρίγκηπος... Τότε τὸ κῦμα θά εἶνε Κῦμα τοῦ Εὐξείνου...

— Σάν νά το ἤξευρες ! Ἀλλὰ ἐγὼ βλέπω καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Βλέπω τὴν Κολχίδα, τὸ Στάδιον τῆς Νικοπόλεως καὶ τὴν Λευκωσίαν τῆς Κύπρου... Μὲ κάμνεις νάπορῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν !

— Καὶ τί νομίζεις ; ὁ Συννεφώδης αὐτὸς Οὐρανὸς πού μας περιβάλλει, εἶνε ὁ Ἀττικὸς Οὐρανός ; Ὅχι, φίλε μου ! Εἶνε ὁ Οὐρανὸς τῆς Μυτιλήνης καὶ ἀπόδειξις ὅτι ἐκεῖνος ὁ μικρὸς Ἀστὴρ, ὁ ὁποῖος σχίζει τὰ νέφη ἐκεῖ πρὸς μεσημβρίαν...

— Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ θέλεις νά εἶπης.

— Ἀκριβῶς... εἶνε τὸ Ἀστρουλάκι τῆς Λέσβου !

— Ὡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας ! Σὺ ἔμπνευσέ με νά ἐξηγιᾶσω τὰ μυστήρια τοῦ παραδόξου αὐτοῦ οὐρανοῦ ! Εἶνε Ἀττικὴ Ἡμέρα, αἰσθάνομαι τὴν Δρόσον τῆς Πρωίας. Καὶ ὁμῶς εἰς τὸν οὐρανὸν λάμπει ὁ Σείριος καὶ ὁ Ὀκτασέληνος Κρόνος καὶ ὁ Ἑσπερος...

— Ἐχεις ἄδικον, φίλε μου. Μόλις εἶνε Χαραυγὴ, ἢ ἐπὶ τὸ ἐλλητικώτερον Ροδοδάκτυλος Ἡὼς. Δι' αὐτὸ διακρίνονται ἀκόμη οἱ Ἀστέρες.

— Ὅχι ! ὄχι ! εἶνε ἡμέρα, καὶ μάλιστα Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας ! Ἀπόδειξις ὅτι ἡ Ποιμενικὴ ἐκείνη Φλογέρα, ἡ ὁποία ἀκούεται ἀπὸ μακρὰν, καίζει τὸν ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας.

— Ναι ! τὴν καίζει ὁ Γέρον τοῦ Ὑμητοῦ... Τί περιπαθὴς φωνή ! Ἀδύνατον νά μὴ συγκινηθῇ κάθε Βύαισθητος Καρδιά !

— Ὡ, ναί ! εἶνε πολὺ συγκινητικόν... Τὸ ἄσμα αὐτὸ τοῦ Καλοῦ Ἀνθρώπου μὲ μαγεύει, μὲ μεθύει, μὲ ναναρίζει γλυκά, μὲ κοιμίζει... Σιωπὴ τώρα ! θά κοιμηθῶ ! Εἶμαι ἐξηπλωμένος ἐπὶ

τῆς Χλόης τοῦ Κηφισοῦ... Μία Μαγευμένη Ἀσπίς μὲ προφυλάσσει ἀπὸ τὰ βέλη, τὰ ὁποῖα ρίπτει τὸ Τόξον τοῦ Φοῖβου... Σιωπὴ... θά κοιμηθῶ !

Αὐτὸν τὸν διάλογον ἔκαμα μίαν ἡμέραν μὲ τὸν ἀξιώσιμον κύριον... ἐαυτὸν μου. Ἐρωτοῦσα Ἐγὼ καὶ ἀπεκρινόμενον πάλιν Ἐγὼ. Καὶ ἀπὸ τὰ ἀσυνάρτητα ποῦ ἐλέγαμεν, ἐνόησατε βέβαια ὅτι πρόκειται πάλιν περὶ Ρεμβασιμῶν... Αὐτὰ λοιπὸν βλέπων, λέγων καὶ ἀκούων, πάντοτε διὰ τῆς φαντασίας, ἀπεκοιμήθην. Ὅ,τι εἶδα καὶ ἤκουσα τώρα δέν εἶνε Ρεμβασιμῶν, — εἶνε σωστὸν ὄνειρον.

Μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδα ἐν ζευγὸς βασιλικὸν μὲ τὴν συνοδείαν του. Ἦσαν παιδία εἰς σχῆμα ἀνθρώπων, ἢ, ἂν θέλετε καλλιτέρα, ἀνθρὺς εἰς σχῆμα παιδίων. Ἐνα ἄγορι καὶ ἓνα κορίτσι, ποῦ ἤρχοντο ἐμπρός, ἐφοροῦσαν στέμματα.

— Μεγαλειότατε, εἶπα, ποῖος εἶσθε ; Καὶ ὑπεκλίθην βαθέως.

— Εἶμαι ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθρώπων !

— Μεγαλειότατη ; (Δευτέρα ὑπόκλισις).

— Εἶμαι ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀνθρώπων !

— Καὶ ἡ μικρὰ Κυρία τῆς Τιμῆς πῶς ὀνομάζεται ;

— Φίλη τῶν Ἀνθρώπων.

— Λαμπρά ! οἱ δὲ ὑπήκοοι ;

— Ἀγριολόουδον τῶν Ἀθηνῶν... Ἀγριολόουδον τῶν Ψαρῶν... Ἀνθισμένη Λυγαρία... Ἀνθος τοῦ Μαΐου... Κυκλάμινον τοῦ Ταυγέτου... Λευκὸς Κρῖνος... Μυροδόλος Ροδῆ...

— Ὡ, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν... Κάπου σὰς εἶδα... ἢ μᾶλλον κάπου σὰς ἤκουσα... ὦ, εἶσθε φίλοι μου, τὸ αἰσθάνομαι...

— Πρέπει νά εἶσθε Ἐρασιτῆς τῆς Φύσεως, κύριε ! εἶπεν ὁ Βασιλεὺς.

— Εἶμαι, Μεγαλειότατε, εἶμαι. Ἐπιτρέψατέ μου ὁμῶς μίαν ἐρώτησιν. Πόθεν ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ σύμφορα, ἡ ὁποία βασιλεύει εἰς τὸ Βασιλεῖόν σας ; Ἐγὼ δέν εἶδα ποτὲ μαζί τὸσφ διαφορετικὰ Ἀνθρ...

— Αὐτὸ προέρχεται, ἀπήντησεν ὁ Κρῖνος, ἐκ τοῦ ὅτι καθένας ἀπὸ ἡμᾶς εἶνε Ἐπιστήθιος Φίλος τῆς Διαπλάσεως. Μᾶς συνδέει μία κοινὴ ἀγάπη, μία κοινὴ λατρεία καὶ δι' αὐτὸ εἰμεθα πάντοτε μαζί, ὡς ἀχώριστοι φίλοι. Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἠμποροῦμε νά ἰδῆτε καὶ ἄλλα πολλὰ παραδόξοτερα ἀκόμη ! Κυττάξτε, σας παρακαλῶ — ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποχρεωτικὸς Κρῖνος, — κυττάξτε αὐτὴν τὴν συνοδείαν, ἡ ὁποία προχωρεῖ πρὸς τὰ ἔδω... Τί διαφορετικὰ πατρίδες ! Ἐκείνη εἶνε Χωρικὴ τῆς Ρουμανίας, ἐκείνη εἶνε Κόρη τοῦ Πηλίου... ἐκείνη εἶνε Ἀθίς, ἐκείνη εἶνε Χαλκιδίς... ἐκείνη εἶνε Συμπολίτις τοῦ Λουκά Λάρα (μὲ ἄλλους λόγους Χιώτισσα), ἐκείνος εἶνε Ἑλλῆν τοῦ Καυκάσου...

ἐκείνη εἶνε Ἰωνίς... ἐκείνος εἶνε Μικρὸς Εὐρυτάν... ἐκείνο εἶνε Ἑλληνόπουλο τοῦ Ταυγέτου... ἐκείνο Μεσολογγιτάκι... ἐκείνη εἶνε Ζαππίς (μὲ ἄλλους λόγους Κωνσταντινουπολίτισσα), ἐκείνος εἶνε Ἀτρόμητος Σπαρτιάτης... ἐκείνος εἶνε Ἀνδρέϊος Σουλιώτης... ἐκείνη εἶνε Συριανὴ Σφιγξ... ἐκείνη εἶνε Μικρὰ Κόμησσα τοῦ Φαλήρου... ἐκείνος εἶνε Ναύτης τοῦ Αἰγαίου... ἐκείνη εἶνε Νεράτσα τοῦ Ποδονίφτη... ἐκείνη εἶνε Νεράτσα τῆς Σκύρου... ἐκείνος εἶνε Συμυρναῖος Ἀθλητῆς !

— Φθάνει ἐξαλίθηκα ! εἶπα.

Καὶ ἐνῶ ἀκόμη ὠμίλει ὁ Κρῖνος, ἡ δευτέρα συνοδεία ἐπροχώρησε καὶ παρετάχθη πλησίον τῆς βασιλικῆς συνοδείας, καὶ τρίτη ἐπεφάνη, ἐπίσης πολυπληθῆς, προχωροῦσα ὀλονέν. Τί λαμπρὰ αὐτὴ ἡ συνοδεία ! Ἐνόμιζα ὅτι εὐρίσκομαι εἰς κανένα χορὸν Ἀποκρηάτινον.

— Αὐτοὺς τοὺς γνωρίζω, δέν ἔχω ἀνάγκην νά μοῦ τοὺς εἶπης, εἶπα πρὸς τὸν Κρῖνον. Τοὺς γνωρίζω ἀπὸ τὰς προσωπίδας των καὶ ἀπὸ τὰς ἐνδυμασίας των.

Νά, ἐκεῖνος δέν εἶνε ὁ Σοφὸς Σωκράτης ;... ἐκεῖνος δέν εἶνε ὁ Σοφὸς Πιττακός ;... ἐκεῖνος δέν εἶνε ὁ Ὀρφεύς ;... ἐκείνη δέν εἶνε ἡ ἐνδοξὸς Ἀθηναῖς ;... ἐκείνος δέν εἶνε ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς ;... ἐκείνος δέν εἶνε ὁ Οἰδίπους Τύραννος ;... ἐκεῖνος δέν εἶνε ὁ Ἐφομάχος Κονκάρδας ; ἐκεῖνος δέν εἶνε ὁ Μενδελῶν ;... ἐκείνη δέν εἶνε ἡ χαριτωμένη Ναυσικά ;... ἐκείνος δέν εἶνε ὁ περιλάλητος Ναστραδδὶν Χόντζας ;... ἐκείνος δέν εἶνε ὁ Μορτζουφλος ;... ἐκείνος μὲ τὸ φέσι δέν εἶνε ὁ Μπαρμπα Λινάρδος ; ἐκεῖνος δέν εἶνε ὁ Φαέθων ;... ἐκείνος δέν εἶνε ὁ ἀγγιχούστατος καὶ πανουργότατος Μπερτόλδος ; ἐκεῖνος δέν εἶνε ὁ Ἑλλῆν Σχαναρέλος ;... Τί περιεργὴ συντροφιά !

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ ἰδέτε ! ἰδέτε ἀκόμη ! ἀνέκραξεν ὁ Κρῖνος, ὁ ὁποῖος ἐστάθη πλεόν κοντὰ μου, ὡς ξεναγὸς ἢ διερμηνεύς. (Ἐπεται τὸ τέλος) Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

— Αὐτὸ προέρχεται, ἀπήντησεν ὁ Κρῖνος, ἐκ τοῦ ὅτι καθένας ἀπὸ ἡμᾶς εἶνε Ἐπιστήθιος Φίλος τῆς Διαπλάσεως. Μᾶς συνδέει μία κοινὴ ἀγάπη, μία κοινὴ λατρεία καὶ δι' αὐτὸ εἰμεθα πάντοτε μαζί, ὡς ἀχώριστοι φίλοι. Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἠμποροῦμε νά ἰδῆτε καὶ ἄλλα πολλὰ παραδόξοτερα ἀκόμη ! Κυττάξτε, σας παρακαλῶ — ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποχρεωτικὸς Κρῖνος, — κυττάξτε αὐτὴν τὴν συνοδείαν, ἡ ὁποία προχωρεῖ πρὸς τὰ ἔδω... Τί διαφορετικὰ πατρίδες ! Ἐκείνη εἶνε Χωρικὴ τῆς Ρουμανίας, ἐκείνη εἶνε Κόρη τοῦ Πηλίου... ἐκείνη εἶνε Ἀθίς, ἐκείνη εἶνε Χαλκιδίς... ἐκείνη εἶνε Συμπολίτις τοῦ Λουκά Λάρα (μὲ ἄλλους λόγους Χιώτισσα), ἐκείνος εἶνε Ἑλλῆν τοῦ Καυκάσου...

— Αὐτὸ προέρχεται, ἀπήντησεν ὁ Κρῖνος, ἐκ τοῦ ὅτι καθένας ἀπὸ ἡμᾶς εἶνε Ἐπιστήθιος Φίλος τῆς Διαπλάσεως. Μᾶς συνδέει μία κοινὴ ἀγάπη, μία κοινὴ λατρεία καὶ δι' αὐτὸ εἰμεθα πάντοτε μαζί, ὡς ἀχώριστοι φίλοι. Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἠμποροῦμε νά ἰδῆτε καὶ ἄλλα πολλὰ παραδόξοτερα ἀκόμη ! Κυττάξτε, σας παρακαλῶ — ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποχρεωτικὸς Κρῖνος, — κυττάξτε αὐτὴν τὴν συνοδείαν, ἡ ὁποία προχωρεῖ πρὸς τὰ ἔδω... Τί διαφορετικὰ πατρίδες ! Ἐκείνη εἶνε Χωρικὴ τῆς Ρουμανίας, ἐκείνη εἶνε Κόρη τοῦ Πηλίου... ἐκείνη εἶνε Ἀθίς, ἐκείνη εἶνε Χαλκιδίς... ἐκείνη εἶνε Συμπολίτις τοῦ Λουκά Λάρα (μὲ ἄλλους λόγους Χιώτισσα), ἐκείνος εἶνε Ἑλλῆν τοῦ Καυκάσου...

ΔΥΟ ΤΣΑΛΑΠΕΤΕΙΝΟΙ ΚΑΙ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Δύο τζαλαπετεινοὶ Μάλωναν μὰ πρωινὴν Γιά ἓνα σκουληκάκι. Τοῦτον βλέπει τὸν καυγᾶ Καὶ πηδᾶ γοργὰ γοργὰ Ἐνα σπουργιτάκι. Βροῖκ' ἐκεῖ τὸ πονηρὸ Τὸν κατάλληλο καιρὸ Κάτι νά κερδίση. Τὸ σκουληκί των ἀρπᾶ Καὶ πετᾶ μακριὰ νά πᾶ Νά προγευματίση. Μαλώνουν δυὸ καμμιὰ φορὰ Κι' ὁ τρίτος πέρνει τὸν παρᾶ. ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ [ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΡΗΜΑ] (Συνέχεια — δὲ σελ. 398)

Ἡ μαῦρη καὶ ἡ Δέα τον διέκοπτον συχνὰ μ' ἐρωτήσεις καὶ ἐπιφωνήματα χαρᾶς.

— Ὁ κατεργάρης ! εἶται μού τα κάνει πάντα ! ἔλεγεν ἡ Κελίνα, κλαίουσα συχνὰ χρόνως καὶ γελοῦσα. Κ' ἐγὼ ἡ ἀνόητη νά κλαίω καὶ νά φορῶ μαῦρα γι' ἀγάπη του ἓνα χρόνο τώρα !

Ἐνῶ ὁ Φίλιππος διηγείτο μὲ ἀσθενῆ φωνὴν τὰ ἐπεισόδια τοῦ περιπετειώδους ταξιδίου των, (μὲ τὴ φωνὴ καὶ ὁ...) ἠγούθη σιγὰ ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθε ὁ καλὸς σου ὁ Δίλυβελ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Χόμου, ὁ ὁποῖος ἀναγνωρίσας εἰς τὸν δρόμον τὸν παλαιὸν του φίλον, τὸν ὑπεδέχθη περιχαρῆς, ὅπως καὶ τὸν Φίλιππον, καὶ τον ὠδήγησεν ἐκεῖ ὅπου ἤξευρε καλὰ ὅτι τον ἐπερίμεναν...

Καὶ τότε ἐγίνε μία σκηνὴ πολὺ συγκινητικὴ μεταξὺ τοῦ Δίλυβελ καὶ τῆς μητρὸς του. Μόλις τον εἶδεν ἐκείνη, χωρὶς νά ἠμπορῇ νά προσφέρῃ λέξιν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς, ὤρμησεν ἐπάνω του, τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐνῶ ὁ Δίλυβελ, τρέμων ὄλος, ἐπερίμενε κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν νά ξυλοκοπηθῇ, μὲ πολλὴν του ἀπορίαν εἶδε νά τον περιπτύσσεται μὲ στοργὴν καὶ τὸ πρόσωπόν του νά βρέχουν τὰ θερμὰ δάκρυά της...

— Ποῖός σου εἶπε ὅτι εἶμαι ἐδῶ ; τὸν ἠρώτησε.

— Νά, εἶδα τὸ Χόμο 'στὸ δρόμο καὶ ὁ Χόμος μ' ἔφερε ἐδῶ, ἀπήντησεν ὁ Δίλυβελ.

— Ὅλα μαζί τα ἔκαμνεν ἡ Κελίνα ἔκλαιεν, ἐγελοῦσε, τῶ ἀπηθύετο λέξεις μομφῆς διὰ τὴν παρεκτροπὴν του, λέξεις θαυμασμοῦ διὰ τὴν γενναϊότητα καὶ τὴν πρὸς τὸν φίλον του ἀφοσίωσιν, τὴν ὁποίαν ἐδειξε κατὰ τὸ ταξίδιον ἐκεῖνο. Καὶ ἐνῶ τον ἐρίλουσε, τὸν διεβεβαίωσε συγχρόνως ὅτι πολὺ ἄσχημα θά ἔκαμνεν τέτοια πράγματα...

Ἄλλ' ἡ προφητεία αὐτὴ δέν θά ἐπραγματοποιεῖτο. Ὁ Δίλυβελ ἐφαίνετο τώρα πολὺ μετανοημένος τὸ παθήματα τῶ ἔγιναν μαθήματα καὶ αἱ σκληραὶ ἡμέραι τὰς ὁποίας διῆλθε μόνος καὶ ἀπροστάτευτος εἰς τὴν ξενητείαν, τὸν ἐδίδαξαν ἐπιτέλους ὅτι καλὰ θά ἔκαμνεν νά μὴ ἀπομακρυνθῇ πλεόν ἀπὸ τὴν μητέρα του. Ἀργὰ κάπως το ἐσκέφθη αὐτὸ ἀλλὰ κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ.

— Ἐ, πῶς ἐπέρασες λοιπὸν ; δέν μας λές, ἔχεις ὄρεξι νά ξαναπᾶς 'στὴ Νέα Υόρκη ; τὸν ἠρώτησεν ἡ Κελίνα.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Δίλυβελ ταπεινῶν τὴν κεφαλὴν μὲ πειράζει ἢ θάλασσα ἔπειτα νά πηγαίη κανεὶς τόσο μακριὰ μὲ τὰ ποδάρια εἶνε πολὺ κουραστικὸν.

Ἄλλο τίποτε δέν εἶπεν ὁ Δίλυβελ, ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ἀρκετὸν διὰ νά πείσῃ τὸν καθένα περὶ τῆς μετανοίας του. Εὐτυχῶς ἐπέστη καὶ ἡ Κελίνα, καὶ δέν τον ἐτιμώρησε διόλου. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τον ἐκράτησε πλησίον της, εἰς τὴν ἔπαυλιν Δετράβα, ὅπου μὲ τὸν καιρὸν ἔγεινε καλὸς καὶ χρήσιμος ὑπηρετῆς.

Ἄλλως τε ἡ Δέα τὸν συνεπάθησε πολὺ καὶ τον ἐθεώρει τρόπον τινα ὡς ἤρωα, ἀφότου ἔμαθε μὲ πόσῃν ἀγάπῃν καὶ ἀφοσίωσιν ἐβοήθησε τὸν Φίλιππον εἰς τὸ μακρὸν καὶ κοπιῶδες ἐκεῖνο ταξίδιον, τὸ ὁποῖον χωρὶς τὴν βοήθειάν του βεβαίως δέν θά ἔφερον εἰς πέρας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἦλθεν ὁ ἰατρὸς τὸν ὁποῖον ἔστειλε νά φέρουν ὁ κύριος Δετράβας, καθ' ὃν χρόνον ἡ Κελίνα ἐξήπλωνε τὸν Φίλιππον ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ὁ ἰατρὸς τὸν ἐξήτασε μὲ προσοχὴν καὶ εἶπε :

— Δέν ἔχει τίποτε ἀδύνατος μόνον εἶνε καὶ ἐξηντλημένος.

Ἐλπίζω ὅτι πυρετὸς θά παρέλθῃ γρήγορα καὶ μὲ τὴν περιποίησιν θανάλαβῃ πάλιν καὶ θά δυναμώσῃ.

Πόσον οἱ λόγοι οὗτοι ἐπαρηγόρησαν καὶ καθυσύχασαν ὄλους, ὅσοι μὲ στοργὴν περιστοιχίζον τὴν μικρὰν λευκὴν κλίνην τοῦ Φίλιππου !

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐφαίνετο εὐτυχέστατος. Τί ἂν ἦτο ἀδύνατος καὶ ἀσθενής ; Οἱ κόποι τοῦ μακροῦ ἐκεῖνου ταξιδίου ἀντιμειβόντο. Ἐπανεύρισκε τὸν πονητὸν ἀντίσκον τῆς θείας Ἀντωνίας, τὴν προσφιλῆ Δεάν καὶ τὴν καλὴν Κελίαν. Τί ἄλλο ἤθελε ;

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἀπεκοιμήθη καὶ ὅταν ἐξύπνησεν, εἶδε πάλιν πλησίον του τὴν Δεάν καὶ τὴν Κελίαν. Ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης, πλησίον τοῦ παραθύρου, τὰ παιδιὰ τοῦ Πάτερ Ἰωσήφ, μέσα εἰς τὸ κλωβίον των, ἐπαίζαν παιδρότητα.

Πόσον τὸ μικρὸν του δωμάτιον τῶ ἐφαίνετο ὠραῖον ! Πόσον οἱ ἦχοι οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παρα-

θύρου, — τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν, ὁ ψόθος τῶν φύλλων, — ἦσαν γλυκεῖς ! Καὶ ἡ Κελίνα τὸν ἐπεριποιεῖτο ὡς τὸ πλεόν ἀγαπημένον τῆς παιδί, καὶ ἡ Δέα πάντοτε πλησίον του, προσεπάθει νά κεντήσῃ τὴν ἀσθενῆ του δρεξίν μὲ ὠραίους καρπούς καὶ μὲ δροσιτικὰ ποτὰ. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ καλλιτέχνης, μολοντί ἦτο ἀκόμη μελαγχολικὸς καὶ ἀκοινωνήτος, ὅπως καὶ ὅταν κατῴκει εἰς τὴν ὄδον Βιλλερῆ, ἄφινε συχνὰ τὸ ἐργαστήριόν του διὰ νά ἐπισκεφθῇ τὸ ἀσθενὲς παιδίον. Ἐνθυμεῖτο πόσον ὁ Φίλιππος

Ἐἶδε τὸν πάτερ-Ἰωσήφ σκυμμένον ἐπάνω του. (Σελ. 406, στήλ. α'.)

ὑπῆρξεν ἄλλοτε καλὸς πρὸς τὴν θυγατέρα του καὶ προσεπάθει μὲ κάθε τρόπον νά τῷ φανερώη τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ἐφερον εἰς τὸ παιδίον τὰ ἀγαμάτια, τὰ ὁποῖα κατασκευάζε, (διότι ἐξηκολούθει νά ἐργάζεται, ἂν καὶ δέν εὐρίσκετο πλεόν εἰς τὴν ἀνάγκην νά πωλῇ τὰ ἔργα του, διὰ τῶν ὁποίων ἐκόσμηε τώρα τὰς αἰθούσας τῆς ἐπαύλειος).

Ὁ Φίλιππος τὰ ἐβλεπε μὲ ἀσθενὲς μετριομα ἐπὶ τῶν χειλέων ἄλλὰ ποῦ ὁ πρῶτος τὸς του ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ ζωηρότης ! Ἐκοιμᾶτο σχεδὸν διαρκῶς καὶ ἐν τούτοις παρεπονέτο ὅτι ἠσθάνετο κόπωσιν.

Πραγματικῶς ἡ ἐξάντησίς του ἦτο μεγάλη καὶ συχνὰ τον κατελάμβανε πυρετός. Τότε ὠμίλει, ὠμίλει χωρὶς διακοπὴν καὶ τὰ ὀνόματα τῆς Λαίδης Ἐνσορτ, τοῦ Βασέτου, τοῦ Ζωγράφου καὶ τῆς συζύγου του εὐρίσκοντο αἰωνίως εἰς τὰ χεῖλη του.

Μίαν ημέραν ελαφρός κρότος τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ ἐκ τοῦ ληθάργου του καὶ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς εἶδε τὸν πάτερ-Ἰωσήφ, σκυμμένον ἐπάνω του. Ἀμέσως τότε οἱ ἰσχυροὶ καὶ ἀδύνατοι βραχιόνες τοῦ Φιλίππου περιέβαλον τὸν λαίμον τῶν γηραιῶν του φίλου, ὁ ὁποῖος ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Παιδί μου! Παιδάκι μου!... ἔλεγεν ὁ πάτερ-Ἰωσήφ, ὠπαυέων τρυφερῶς τὴν ὠχρὰν παρεῖαν καὶ τὴν κόμην τοῦ Φιλίππου.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

(Ἴδε τὴν προκήρυξιν ἐν σελίδι 324).

Νά τος! Νά τος! Ἔρχεται ὁ Χειμῶνας!

Γέρος μὲ πολὺ γλυκεῖα φυσιογνωμία, μὲ κάτασπρα γένεια, μὲ κάτασπρα μαλλιά, ἀλλὰ μὲ μάγουλα κατακόκκινα, γεμάτα ὑγείαν. Φορεῖ γούναν βαρεῖαν καὶ στηρίζεται ἐπάνω εἰς ἓνα χονδρὸν μπαστοῦνι. Βίς τὸν ὦμον μ' ἓνα ξύλο κρατεῖ ἓνα σακούλι, γεμάτο ἀπὸ δῶρα που δὲν φαίνονται· καὶ ἀπὸ τὸ δεξιὸν χέρι κρέμεται ἓνα δέμα πολὺ ἐλκυστικόν (μὲ παιγνίδια βέβαια) μερικῆς κοῦκλες καὶ μερικὰ τόπια. Καὶ ἔτσι φορτωμένος προχωρεῖ... προχωρεῖ μὲ χαράν, πᾶτων μὲ τὰ χονδρά του καὶ ἀδιαπέραστα ὑποδήματα, τὸ χιόνι μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε στρωμένος ὁ δρόμος του.

Καὶ διὰ νὰ σας δώσω αὐτὴν τὴν εἰκόνα, δὲν ἔκαμα ἄλλο εἰμὴ μόνον ἀντέγραφα μὲ λόγια τὴν χρωματιστὴν ζωγραφίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης στολίζει τὸ ποιηματάκι της. Τὸ ἴδιον κάμνει καὶ ὁ ἴσος τῆς Ἐλευθερίας, ἰχνογραφήσας ἐν κομψῶν χειμωνιάτικον τοπίον μὲ χιόνια, μὲ δένδρα ἀφυλλα, μὲ οὐρανὸν συννεφιασμένον καὶ μὲ μαῦρα πουλιά. Τί ὠραία!

Προχωρεῖ λοιπὸν ὁ Γέρος τῆς Μελλούσης Καλλιτέχνης μέσα εἰς τὸ τοπίον τοῦ ἴσου τῆς Ἐλευθερίας. Ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν φθάνει εἰς τὴν πόλιν. Καὶ ἐδῶ πλέον τὸν ὑποδέχονται ὅλα τὰ παιδιὰ που τόσω τον ἀγαποῦν καὶ τόσω τον περιμένουν, μὲ κάθε δεῖγμα ἀγάπης. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πολυπληθοῦς καὶ χαριτωμένης αὐτῆς διαδηλώσεως, βλέπω δεκαπέντε ἕως εἴκοσι παιδιὰ, ἀγόρια καὶ κορίτσια μαζί, τὰ ὁποῖα κρατοῦν ἀπὸ μίαν Δύραν καὶ ψάλλον... Εἶνε οἱ μικροὶ μου συνδρομηταὶ καὶ συνδρομητριά του προσφωνοῦν ἐμμέτρως τὸν χειμῶνα. Ὡ, μὲ πόσῃ εὐχαριστήσιν ἀκούει ὁ καλὸς Γέρος τὴν συναυλίαν τῶν μικρῶν ποιητικῶν Δυρῶν! Καὶ πόσον φαίνεται ὅτι τον συγκινεῖ τὸ γλυκὺ ἄσμα τῆς εὐγνωμοσύνης, εἰς τὸ ὁποῖον συνονοῦνται ὅλοι αὐτὰ ἀί φωναί!...

Ἄλλ' ἄς ἀκούσωμεν τώρα τὰς φωνὰς αὐτὰς μίαν-μίαν καὶ ἄς ἴδωμεν ποῖα ψάλλει καλλίτερα. Μὴ λησμονήτε ὅτι πρόκειται περὶ Διαγωνισμοῦ. Εἰς τὸν καλλίτερον φάλτην θὰ δώσῃ ὁ Γέρος-Χειμῶνας τὸ καλλίτερον μερίδιον τῶν δῶρων του.

Ἄ! Ἄ! Μέδουσα! Ἡ φωνὴ σου ἀποτελεῖ παραφωνίαν. Εἶνε ἔνως ἕμμετρος χαιρετισμὸς ἀλλὰ... μὲ τὸ σκουπόξυλον:

Μὲ τὲς φοβέρας σου αὐτὲς θέλεις νὰ μας φοβίσῃς, Καὶ λησμονεῖς πως γρήγορα πάλι θὰ μὰς ἀφήσῃς, Καὶ θὰ ξανάρθῃ ἀνοιξὶ καὶ ἥλιος θὰ φωτίσῃ, Καὶ θὰ σε διώξῃ, Γέροντα, ἡ ἀνθισμένη φύσι!

Ἄρκετὰ καλοὶ στίχοι, δὲν λέγω! Ἄλλ' ἀπὸ τὸν Χειμῶνα μὴν περιμένῃς τίποτε, Μέδουσα! Ἄν μάλιστα δὲν ἐπιβίῃ ἀπὸ τὰς ἄλλας ἢ φωνῆ σου, περιμένε χιονίστρας καὶ συνάχια...

Παρ' ὀλίγον νὰ πᾶθῃ τὸ ἴδιον καὶ ὁ Ἄρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς. Τὸ ποιημά του δὲν ἀρχίζει μὲ πολὺ καλάς διαθέσεις· καὶ ἀντὶ νὰ ψάλλῃ τὸν Χειμῶνα, κλαίει τὰ χειδῶνα του φεύγον καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν ἐποχὴν ποῦ θινθίσῃ «ὁ ὠραῖος λειμῶν». Μόνον εἰς τὸ τέλος τὰ διορθῶνε ὀλίγον, μὲ τὴν διαθεβαίωσιν ὅτι ποτὲ δὲν λησμονεῖ τὸν ἀγαθὸν Χειμῶνα καὶ πάντοτε ποθεῖ τὰς χάριτάς του (δηλαδὴ «τὰ διάφορα παιγνίδια».)

Δὲν ἤξεύρω ἂν ἱκανοποιήθῃ τελείως ὁ Χειμῶνας. Ἐγὼ δὲ μὲ εἶμαι ἀρκετὰ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν Ἄρχιναύαρχον Θεμιστοκλῆ,

διότι βλέπω ὅτι προοδεῖ εἰς τὸν ρυθμὸν καὶ ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ κάμνῃ στίχους ἀξίους δημοσιεύσεως.

Κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ ὕμνος καὶ τὸ ποιημάτιον τοῦ Κωνσταντίνου Ἄγ. Παπαδοπούλου. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ὁ γέρος-Χειμῶνας θὰ ἐξετίμησε τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ὑπεγύρωσε αὐτὴν τὴν παράκλησιν καὶ δὲν θὰ ἐθύμωσε διόλου:

Χειμῶνα ποῦ μὰς ἔρξεται, μὴν ἔλθῃς χωρὶς πόνο! Μὴ φέρνῃς χιόνια καὶ κακὸ, παρὰ βροχοῦλες μόνο. Εἶνε φτωχοὶ που περπατοῦν γυῦτοι καὶ ξεπαγιάζουν Καὶ μὲς' ἐν τῷ δρόμῳ οἱ ἄμοιροι ξεσκέπαστοι πλαγιάζουν.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι φάλται τοῦ Χειμῶνος, τὸν προσφωνοῦν χωρὶς ἐπιφύλαξιν καὶ μὲ πολὺν ἐνθουσιασμόν. Ὅλων ὅμως τὰ ποιήματα δὲν εἶνε τέλεια ἀπ' ἀρχῆς μέχρις τέλους. Συχνὰ τὸ γυμνασμένον καὶ καλαισθητὸν αὐτὸ τοῦ Γέρου θὰ ἐπληγώθῃ ἀπὸ χασμῶν διας, ἀπὸ λάθη τονισμοῦ, ἀπὸ λάθη δημοικαταλήξιας Ἐπειτα εἰς πολλὰ μέρη θὰ του ἐφάνῃ ὅτι τὰ ἴδια αὐτὰ ποιήματα ἂν νὰ τα ἤκουσε καὶ εἰς ἄλλην ἐποχὴν καὶ ἀπὸ ἄλλους ποιητὰς... Οἱ μικροὶ μὰς φάλται δὲν ἔχουν ὅλοι πρωτοτυπίαν καὶ τὰ ποιήματά των ὑπεθυμίζου ἄλλα ποιήματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἤξεύρουν καὶ μερικὸ ἀπὸ αὐτούς. Μὲ αὐτὸ δὲν θέλω νὰ εἶπω ὅτι τα ἐκλεῖψαν. Ὅχι, τὸ ἐγκλημα εἶνε πολὺ βαρὺ καὶ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ φίλος μου ἱκανὸς νὰ το πράξῃ. Ἄλλ' ἡ μνημὴ καμμίαν φορὰν εἶνε πολὺ προδοτικὴ· κ' ἐκεῖ ποῦ νομίζεις ὅτι ἐμπνέεται καὶ γράφεις πρᾶγμα ἐντελῶς ἰδικόν σου, δὲν κάμνεις ἄλλο παρὰ νὰ ἐνθυμῆσαι ἐν ξένον καὶ νὰ το κλέπτῃς... ἀκουσίως.

Τὰ ποιήματα, τὰ ὁποῖα δὲν μου ἤρεσαν τόσον ὡς σύνολον, ἔχουν μέρη, τὰ ὁποῖα μ' ἐσταμάτησαν. Ἐδῶ ἓνας ἀρμονικὸς στίχος, ἐκεῖ μίαν εὐμορφὴν ἰδέαν, ἀλλοῦ κάτι τι περιεργον, ἄλλοῦ κατὰ τι ἀφέλες... Συχνὰ τέλος πάντων ὁ γέρος-Χειμῶνας θὰ ἐμεδίασεν ἀπὸ εὐχαριστήσιν.

Ἀπὸ τὸ ποιῆμα τοῦ Ἀλεξάνδρου Σ. Οἰκονομίδου:

Ἄχ! πόσος ὁ Χειμῶνάς μὰς μᾶς φέρει καλοσύνης! Ἄχ, νὰ διαρκούσε ὀκτώ, ἐπτά, τουλάχιστον ἕξ μῆνες!

Ἀπὸ τὸ ποιῆμα τοῦ Ἀρχιλόχου Παρίου:

Ὅταν φθάσῃ ἡ ἡμέρα ποῦ γεννᾶται ὁ Χριστός Τὸ Χριστόφωμο ὁ μπαμπάσας θὰ το φέρῃ γελαστός. Ἡ πρωτοχρονιά προβάλλει... τί χαρὰ που ἔχω τώρα! Τί γλυκὰ που θὰ νὰ φάγω, τί καλὰ θὰ πάρω δῶρα!

Ἀπὸ τὸ ποιῆμα τοῦ Ἀδῶν Κεχῶτη, ὁ ὁποῖος δὲν λησμονεῖ καὶ τὸν θάνατον:

Ἦλθες, μὰ σὺν τὴν ἀστραπὴν θὰ ξαναφύγῃς πάλι, Θὰ φεύγῃς καὶ θὰ νᾶρχεσαι, ὡς ποῦ θάρῃς φορὰ Νάρθης· ἀλλὰ τῶν φίλων σου δὲν θάρῃς τὴν ἀγάλην —Γιατί θὰ εἶμεθα ἄλλοῦ, σὲ μέρη ποῦ καλὰ...

Ναί· ἀλλ' αὐτὸ εὐχομαι νὰ συμβῇ μετὰ πολλὰ-πολλὰ χρόνια...

Ἀπὸ τὸ ποιῆμα τῆς Ἐλληνίδος Καλλιτέχνης:

Καὶ μὲ μεγάλην του χαρὰ Σὲ περιμένει ὁ καθεὶς, Γιατί ἤξεύρομεν καλὰ Πῶς τὸν καθένα εὐχαριστεῖ!

Ἀπὸ τὸ ποιῆμα τῆς Ναυτοπούλας, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι ἐπροφήτευσεν τὴν μεγάλην μου Κυριακὴν:

Κι' ἂν θέλετε, ὅσοι θὰ λάβετε μέρος Σπὸν ἕμμετρον τοῦτον Διαγωνισμόν, Σᾶς λέγω νὰ εἰποῦμεν «Ζήτω ὁ Γέρος!» Καὶ ὕστερα νᾶρχίσωμεν... χορὸν.

Ὁ ρυθμὸς πλημμελής—ἀλλ' ἡ πρόσκλησις ἀρκετὰ δελεαστικὴ. Ἀπὸ τὸ ποιῆμα τῆς Μελλούσης Καλλιτέχνης:

Νᾶτος ὁ Γέρος-Χειμῶνας Καὶ κρατεῖ, τί χαρὰ! Εἰς τὸν ὦμο ἓνα τσουβάλι Γεμισμένο ἀπὸ καλὰ.

Κ' ἔχει μέσα, τί δὲν ἔχει! Ἐχει δῶρα καὶ γιορτὲς, Τὰ Χριστούγεννα κι' ἀκόμα Τὲς τρελεὲς Ἀποκριὰς!

Ἀπὸ τὸ ποιῆμα τῆς Λευκῆς Πεταλούδας:

Θάλλῃ καὶ πάλι τὰ βουνὰ Μὲ χιόνια νὰ στολίσῃ καὶ γύρω-γύρω 'στὴ φωτιά δλους θὰ συναθροίσῃ.

Ἀπὸ τὸ ποιῆμα τοῦ Τίκ-Τάκ:

Καὶ πάλι θὰ περνᾷ μὲ παραμῦθια Καὶ μὲ τρελλὰ παιγνίδια ἡ βραδυά.

Καὶ ἀπὸ τὸ ποιῆμα τοῦ ἴσου τῆς Ἐλευθερίας, τὸ σχετικῶς καλλίτερον ἀπὸ τὴν σειρὰν αὐτὴν:

Καλῶς μὰς ἦλθες γέροντα, μὲ τὲς πολλὰς γιορτὲς σου Καλῶς μὰς φέρνεις τὴν καλὴν, τὴν ἄσπρη σου χιόνα Βγάλε τὰ δῶρα, δῶσε μὰς τὲς ἀδελὰς εὐχὲς σου... Καλὸ 'στὸ Γέρο τὸν καλὸ, καλόστον τὸν χειμῶνα!

Μένουν ἀκόμη τέσσαρα ποιήματα, τὰ ὁποῖα θακούσωμεν τελευταῖα. Τὰ ἐπρόσεξε πολὺ ὁ Γέρος-Χειμῶνας αὐτὰ καὶ κατεγοητεύθη. Στοχάζομαι μάλιστα ὅτι αὐτὰ αἱ γλυκεῖαι καὶ ἠλιόλουστοι ἡμέραι ποῦ μὰς κάμνουν, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ μεῖδιμα τῆς εὐχαριστήσεως, τὸ ὁποῖον ἐφαίδρυνε τὸ πρόσωπον τοῦ Γέρου, ὅταν ἤκουσε τὰ ποιήματα αὐτὰ.

Ἀκούσατε μὲ πόσῃ ἀφέλειαν καὶ χάριν τον χαιρετίζει ὁ φίλος του, ὁ Λιοντομέτρος Τυμφορητός:

Ἐμπρός, ἔλα φέτο πάλι Ὁ Χειμῶνά μου ἀσπρομάλλῃ, Ἐμπρός, ἔλα νὰ χιονίσῃς Καὶ χαρὰ νὰ μὰς χαρίσῃς.

Τί ὠραῖο τὸ χιονάκι Τὸ λευκὸ λευκὸ Ποῦ καὶ τὸ μικρὸ παιδάκι Χαίρεται γι' αὐτό.

Ἐλα, ἔλα νὰ το φέρῃς. Ἐλα, ἔλα καὶ νὰ ἔερῃς πῶς εἶμετ' ἐν ἀγαποῦμε καὶ πολὺ σ' ἐπιθυμοῦμε!

Τὸ ποιῆμα τοῦ Μεταρρυθμιστοῦ εἶνε γραμμένον εἰς τύπον δημοτικῆς τραγουδιῆς, εἰς δεκαπεντασυλλάβου ἀνομοικαταλήκτους. Ἰδέτε τί ὠραία ποῦ εἶνε ἡ εἰκὼν:

Λάμπουν τὰ χιόνια 'στὰ βουνὰ, λάμπουν καὶ 'στὰ λαγκάδια Λάμπει κι' ὁ Γέρος ποῦρχειται 'στὸ ἄλογο καθάλα. Ἄσπρα εἶνε τὰ γένεια του, ἄσπρα καὶ τὰ μαλλιά του, Ἄσπρα εἶνε καὶ τὸ ἄλογο ποῦ ἔρχεται καθάλα. Μπροστὰ πηγαίνει ὁ Γέροντας καὶ πίσω του ὁ Δεκέμβρης Κι' ἄγιο-Βασίλης πάει κοντὰ μὲ τὸν καινούργιον Χρόνον. Βγάτε 'στὰ παραθύρια σας, τὸ Γέρο χαιρετᾶτε Τὸ Γέρο μὲ τὰ κέρι του, μ' ἔλη τὴ συντροφίαν του. Χαίρετὰ, νεῖ, τὸ Γέροντα, χαιρετὰ γρητὰ τὸ Γέρο Καὶ γιὰ τοὺς νεῖους εἶνε καλὸς καὶ γιὰ τοὺς Γέρους ἄξιος, Κι' ὅτι κι' ἂν παντρυχάινε, κι' ὅτι κι' ἂν συλλογιέστε, Στὸ ἄλογο τὰ φέρωσεν ὁ Γέρος καὶ τα φέρνει.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡγητικὴ ἀριθμητικὴ: Ὁ Τοτός. — Χίλια ὀκτακόσια ἐνενηντὰ ἑπτά... ὕστερα ἐνενηντὰ ὀκτώ... ὕστερα ἐνενηντὰ ἐννέα... ὕστερα τί ἔτος θὰ ἔχωμεν; Ἡ Φιφή. — Ἀνόητε! Χίλια ὀκτακόσια... ἑκατὸν!

Τὰ παιδιὰ παίζουν μὲ θόρυβον ἐξωθεν τοῦ γραφείου τοῦ πατρὸς των. Ὁ πατὴρ ἐξέρχεται καταθυμωμένος καὶ φωνάζει δυνατὰ: — Τί θόρυθος εἶνε αὐτός; ἢ τί φωνή; ἢ τί κακὸ; ἢ ἤθελα νὰ ἤξευρα ποῖος φωνάζει δυνατώτερα; — Σεῖς, πατέρα! ἀναφαινοῦν τὰ παιδιὰ ἐν χορῶ.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» κ. Νικόλαος Παπαδόπουλος ἔλαθε πλείστα ὅσα συγχαρητήρια ἐκ μέρους τῶν μικρῶν μὰς φίλων ἐπὶ τῇ εορτῇ του. Μὴ δυνάμενος δὲ νὰ εὐχαριστήσῃ ἰδιαιτέρως ἓνα ἕκαστον, εὐχαριστεῖ θερμῶς ὅλους ὁμοῦ, διὰ τὸ πολῦτιμον τοῦτο δείγμα τῆς πρὸς αὐτὸν συμπαθείας.

Ἡ μεγάλη Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως. Πηγαίνει θαυμάσια. Ἰδέτε πόσας νέας δηλώσεις ἔχω νὰ σας ἀναγγείλω σήμερον. Λυποῦμαι μάλιστα ποῦ δὲν ἔχω τόπον ἀρκετὸν διὰ νὰ παραθέσω μέρη ἀπὸ τὰς ὠραίας καὶ ἐνθουσιώδεις αὐτὰς ἐπιστολάς. Λοιπὸν, μοῦ δηλόουν ὅτι θὰ παρευρεθοῦν καὶ ὅτι ἔγραψαν ἢ θὰ γράφουν πρὸς τὸν κύριον

Τώρα τον χαιρετᾷ τὸ Κῆμα τοῦ Εὐξείνου. Τί ὠραῖοι στίχοι, μὰ τί ὠραῖοι στίχοι. Ὁ Χειμῶνας δυσκολεύεται πολὺ νὰ πιστεύσῃ ὅτι τους ἔκαμε παιδί δώδεκα ἐτῶν. Ἄλλ' ἂν τους ἔκαμεν ἄλλος, θὰ μού τους ἔστειλεν ὡς ἰδικούς του τὸ Κῆμα τοῦ Εὐξείνου:

Καλῶς ἦλθες, ἀσπρομάλλῃ, τὰ βουνὰ μὰς νὰ χιονίσῃς Καὶ τοὺς κάμπους μὰς νὰ γούσῃς μὲ ὀδύλευκὴ στολὴ Πάλιν ἔφθασες τὴ γῆ μὰς, ὁ χειμῶνα, νὰ κοιμίσῃς Τοὺς χειμάρρους νὰ ζυπνίσῃς, νὰ κυλοῦν θολοὶ θολοί.

Χαρωπὰ τὰ ξύλα τρέξουν 'στὴ θερμάστραν ἀναμμένα Καὶ μικροὺς μεγάλους γύρω 'στὴ φωτιά μὰς προσκαλοῦν Καὶ μὰς φέρνεις παραμῦθια μὲ παλάτια μαγεμμένα Μὲ θεριά ὅπου ἀνθρώπου φωνὴν ἔχουν καὶ μιλοῦν.

Ἦλθες καὶ ἔρχονται μαζί σου τῆς πρωτοχρονιάς τὰ δῶρα Ἦ γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων, πανηγύρια καὶ χοροί, Καλῶς ἦλθες, ἀσπρομάλλῃ, καλῶς ἦλθες! ὅλοι τώρα Μὲ χαρὰ σὲ χαιρετοῦμε καὶ μεγάλοι καὶ μικροί.

Ἄλλὰ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία, μαλονότι ἔδειξεν ἄλλοτε ὅτι ἀγαπᾷ καλλίτερα τὴν Ἄνοιξιν... ἰδοὺ μὲ πόσῃ πρωτοτυπίαν καὶ μὲ τί ὠραῖον ρυθμὸν χαιρετᾷ τὸν Χειμῶνα:

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Καλῶς ἦλθες, ἀσπρομάλλῃ Γέροντά μου Μὲ χαμόγελο 'στὰ χεῖλιν σου γλυκὸ, Μὲ χαμόγελο κ' ἐγὼ σὲ χαιρετῶ Καὶ σ' ἀνοίγω τὴ μικροῦλαν ἀγκαλιά μου.

Τί χαραῖς, χαραῖς μὰς ἔφερες ἀλήθεια Τὴ γλυκύτερη μὰς φέρνεις ἐποχὴ Ἡ χρυσὴ μὰς ἡ γιογιὰ μὲ σὲ μαζί Ξαναρχίζει τὰ καλὰ τῆς παραμῦθια.

Κι' ἂν 'στους γέρους, Γέροντά μου, φέρνῃς κρύο, Ζέστη φέρνεις εἰς τὰ θρόνιμα παιδιὰ, Σὺ μὰς φέρνεις τὸν γρομμᾶτων τὴ φωτιά, Σὺ σὺν ἔλθῃς, μὰς ἀνοίγεις τὸ ΣΧΟΛΕῖΟ!

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ, ἐτῶν 15.

Αὐτὰ εἶνε. Καὶ τώρα ποῖον νὰ βραβεύσω; Εἶνε τόσον εὐμορφὰ καὶ τὰ τέσσαρα αὐτὰ! Ἡρώτησα λοιπὸν, ὡς τὸν καταλληλότερον βέβαια κριτὴν, τὸν Χειμῶνα τὸν ἴδιον, καὶ ὁ Χειμῶν μού εἶπε: — Περὶσσότερον μοῦ ἤρεσαν τὰ λόγια τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας ἢ ὁποῖα δὲν ἐξέλασε καὶ τὴ φωτιά τοῦ Σχολείου. Ἄ, μεγάλο πρᾶγμα αὐτὸ δι' ἓνα παιδί! Ἐπειδὴ ὅμως εἶνε πολὺ καλὰ καὶ τὰ τέσσαρα, βράβεισε τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ ἔπεισε τὸ Κῆμα τοῦ Εὐξείνου, τὸν Μεταρρυθμιστὴν καὶ τὸν Λιοντομέτρον Τυμφορητόν. — Ἐξαιρετὰ!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Συρμόπουλον: ἡ Μπουμπουλίνα, τὸ Μπουρλότο, ἡ πρῶνι Μαρουσιώτισσα (θὰ παρευρεθῇ μὲ τὴν μαμὰ της καὶ μὲ τὴν ἐξαδέλφην της· διὰ τῆς Μ. Κυριακῆς δὲ ἐξηγεῖ καὶ τὸ περιτῆρον ἐκεῖνο ὄνειρον τῆς Ροδοδακτύλου Ἡοῦς.) Ἐπίσης μοῦ γράφει ὅτι δὲν παρευρεθῇ μετὰ τοῦ πατρὸς του ὁ Ρωμαῖὸς Κικέρον, καθὼς ὁ Μετὰ τὸν Γέρον καὶ ἡ Γαλήνη τῆς Ψυχῆς. Ἐγράφε πρὸς τὸν κ. Συρμόπουλον καὶ ἡ Λευκὴ Περιστερά. Ἦλθεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ παρευρεθῇ καὶ ὁ πρῶνι Φαίβος Ἀπόλλων, μὲ τὸν πρῶνι Παχὸν Τοῖρον καὶ μὲ τὴν Εὐδρυχὴ Θνητήν· οἱ ἀχώριστοι. Ἐπίσης εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἦλθεν ἡ πρῶνι Καρυάτις Παρθένος καὶ ἡ Ἄπτερος Νίσση καὶ εἶπον ὅτι θέλουν νὰ παρευρεθοῦν, ἠρώτησαν δὲ ἕως πότε πρέπει νὰ δηλώσω πρὸς τὸν κ. Συρμόπουλον. — Τὸ Ἀρχιζάκιον μού κάμνει μίαν περιεργατὴν πρόστασιν, σχετικὴν μὲ τὴν Μ. Κυριακὴν, τὴν ὁποίαν θὰ μελετήσω καὶ θὰ τοῦ ἀπαντήσω. — Ἡ Λευκὴ Πεταλούδα ἔγραφε πρὸς τὸν κ. Συρμόπουλον κατενθουσιασμένη καὶ τοῦ

είπεν ότι εις 8, τι ήμπορει θά του χρησιμεύσῃ.—
 'Ο **Όλύμπιος Ζεὺς** γράφει ότι θά παρευρεθῇ,
 καθώς και ἡ **Ἀθηναῖς** καὶ ἡ **Ἄττικὴ Ἡμέρα**
 καὶ ἡ **Μέδουσα**, καὶ ἡ **Ποιμερικὴ Φλογέρα**.
 Ἐννοῖται ὅτι οἱ αὐτοὶ γράφουν ἐν ἐκτάσει
 καὶ μὲ πλὴν ἐνθουσιασμὸν ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν
 ἔχω τόπον σήμερον, δὲν ἀποσπῶ μέρη ἐκ τῶν
 ἐπιστολῶν των.

Αὐτὰ μέχρι τῆς 9 Δεκεμβρίου. Εἰς τὸ προσε-
 χές φύλλον πλείοτερα.

Μὴ λυπῆσαι, καλὴ μου **Δέα**, θά εὖρξῃς νὰ
 προσηλυτισθῇ ἄλλην. Οἱ ἀπόστολοι πρέπει νὰ
 εἶνε προπάντων ὑπομονητικοί. Περιμένω τὴν
 δὴλωσίν σου ὅτι θά παρευρεθῇς εἰς τὴν Μεγά-
 λην Κυριακὴν, διότι δὲν ἤθελα νὰ λείψῃς.

Ὅλοι μὲ διαβάξουν εἰς τὸ σπῖτι τοῦ **Ἀγρό-
 πρου Φάρου**, ἀπὸ τοῦ μπαμπᾶ, μέχρις αὐτοῦ,
 ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ μικρότερος ἀπὸ δλους, δηλαδὴ ὁ
 δέκατος! Τί εὐτυχία!

Μὰ ποῖοι νὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ μικροί, **Εὐαίσθη-
 τος Καρδία**, πού ἐβόωναν ἀπὸ μίαν ταράτσαν
 ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πραστείου τὸ ἄνομά σου καὶ τὸ
 ψευδώνυμόν σου; Περιεργὸν πὸς διαδίδονται τὰ
 ψευδώνυμα!

Ὅχι, **Μιρόταυρε**, δόξα τῷ Θεῷ δὲν ἔπαθα
 τίποτε ἀπὸ τὴν καταγίδα. Σ' εὐχαριστῶ διὰ
 τὸ τῶσον ἐνδιαφέρον.

Ἐλλην Σγαυαρέλε, αὐτὸ θά εἶνε τοῦ λοι-
 ποῦ τὸ ψευδώνυμόν σου. Νά, τὸ βλέπεις
 καὶ εἰς τὸν Ρεμβασμὸν τοῦ Ἀνανία... Καλὴ
 σὺ, βλέπω, ἀγόρασες ὀλόκληρον χαρτοπωλεῖόν!
 Καὶ ἔμαθα ὅτι δὲν δίδεις χαρτὴ εἰς κανένα...
 Καὶ σὺ, μικρούλα, πού μου γράφεις διὰ πρῶ-
 τὴν φοράν, θά λέγῃσαι **Ζωρτανὴ Κούκλα**. Σ'
 ἀρέσαι; Γράφει μου ὅσον ἡμπορεῖς συχνότερα.

Νά καὶ ὁ **Χρυσὸς Στάχυς**! Πόσον καιρὸν
 εἶχε νὰ μου γράψῃ! Τώρα ὅμως θά μου
 γράψῃ τακτικώτερον μὲ τὸ ὑπόσχεσάι.

Καλὴ μου Διάπλασις—μού γράφει ἡ **Λευκὴ
 Πεταλούδα**.—ὅταν συλλογίζομαι ὅτι πρῶτα
 δὲν σε ἐγνώριζα, ἀπορῶ καὶ λέγω πὸς ἔκαμνα
 χωρὶς ἐσέ! Πὸς μου ἤρρεσαν αὐτὸ!

Ἡ **Πετρόδης Παρालία** μου εὐχεται νὰ
 ἔχω ἐπέτος διπλάσιους συνδρομητὰς ἀπὸ τὸ πα-
 ρεθὸν ἔτος. Κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐλπίζω, καλὴ μου
 φίλη, χάρις εἰς τὸ **ἔσπαθωμα** τῶν ἀγαπητῶν μου.

Θαυμάσια ἡ χάρις πού μου ἔστειλες, **Λευκὸν
 Ρόδον**, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ. Πὸς ἤθελα
 νὰ σ' ἔβλεπα μὲ τὴν ὄρατιν ἐνδυμασίαν τοῦ
 Ἀλφαιῶτου.

Χαίρω πολὺ, **Μάχη τοῦ Μαραθῶνος**, πού
 ἔγενεες καλὰ καὶ θά μου γράψῃς τώρα συχνά.
 Πίστευσε ὅτι θά μου προτείνῃς τὴν μεγαλύτεραν
 εὐχαριστήσιν.

Τὴ ὄρατιν ἡ ἐπιστολὴ σου, **Ἄντ Κιχῶν!**
 Καὶ πόσῃ ἀγάπῃ φανερῶναι!... Ὡ, σ' εὐ-
 χαριστῶ πολὺ, καλὴ μου φίλε.

Βεβαίως, **Μπουμπουλίνα**, ὅσα μέλη τῆς οἰ-
 κογενείας κάθε συνδρομητοῦ μου θέλουν, ἡμπο-
 ροῦν νὰ παρευρεθῶν εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακὴν.

Σὲ συγχαίρω, **Ταπεινὸν Ἴορ**, διὰ τὸ τῶσον
 εὐγενὴ καὶ ὄρατὸ σου αἰσθήματα. Πραγματικῶς
 ἡ δωρεὰ ὅταν γίνεται ἐκ τοῦ ὑστερήματος ἔχει
 ἀσυγκρίτως μεγαλύτεραν ἀξίαν.

Πὸς λυπᾶται ὁ **Ζαχαρίας**, πού δὲν εἶνε εἰς
 τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν Μεγά-
 λην Κυριακὴν. Τὸ ἐπρωτιμῶσε αὐτό, λέγει,
 παρὰ νὰ του ἔκαμαν δῶρα χιλίων δραχμῶν.
 Ἔ, τί νὰ γίνῃ!

Ἀκόμη δὲν ὤρισθῃ, **Δεκαπενταετῆ Πλοίαρ-
 χε**, ἡ ἡμέρα τῆς Μεγάλης Κυριακῆς. Ἵσως
 γίνῃ κατὰ τὰς Ἀποκτεῖς. Ἔως τότε γίνονται
 δεκατὶ δηλώσεις.

Βεβαίως **Μικρὸν Γέρον**, (τὸ ψευδώνυμόν σου
 δεκτὸν) εἶσαι πολὺ μικρὸς καὶ δὲν περιμένω
 «μεγάλαι πράγματα» περιμένω ὅμως νὰ μου
 γράψῃς τακτικά!

Γαλῆν τῆς Ψυχῆς, δεκτὸν τὸ νέον ψευ-
 δώνυμόν σου, μού ἀρέσει δὲ πάρα πολὺ.

Χαριέστατον τὸ ἐπεισόδιον πού μου διηγεῖσαι,
Ζαχαρία. Ἀλλὰ σοῦ ἀπήγγησα εἰς τὴν προη-
 γουμένην σου ἐπιστολῇ. Πὸς, δὲν το εἶδες;

Φίλτατε **Ν. Ἰατρῆ**, τὰ φυλλάδια παραδίδον-
 ται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὴν ἰδίαν πάντοτε ἡμέ-
 ραν. Μόνον τὸ διπλοῦν φυλλάδιον ἐβράδυνε δύο
 ἡμέρας, διότι εἶχε πολλὴν ἐργασίαν. Ὅθεν ἡ
 ἀταξία προέβηκε ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον.

Εὖγε, χαριτωμένον μου **Μεσολογγιτάκι**.
 Ἐδιδες εἰς τὸ καλλίτερον δῶρον: «μίαν συν-
 δρομὴν εἰς τὴν Διάπλασιν διὰ τὸ 1897.»

Ἡ ἀνθοδέσμη τῶν καλῶν μου φίλων πλουτι-
 ζεται σήμερον καὶ μὲ μίαν **Καμέλιαν**. Αὐτὸ
 τὸ ψευδώνυμόν σου ἐξέλεξα, ἀγαπητή μου. Νά
 μου γράψῃς.

Πὸς ἔμαθες τόσα ψευδώνυμα, ἀγαπητέ μου
Ἄρη; Τρομερὸς εἶσαι καὶ σὺ!

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ, μὰ πάρα πολὺ, **Καρχα-
 ρία τοῦ Φαλήρου**, διὰ τὴν γενναίαν προσφο-
 ράν σου. Ἀλλ' ἂν ταξιδεύσω τὸ καλοκαίρι,
 πὸς θά ἐκδίδεται τὸ φύλλον μου;—Νὰ ἰδοῦμεν
 τέλος πάντων!

Δροσερὸν Πήλιον, θά τροποποιήσω ὀλίγον
 τὴν εὐγενὴ πρότασίν σου καὶ θά τὴν δημοσιεύ-
 σω. Περιμένε ὀλίγον.

Εἶπα εἰς τὴν Πίσσαν ὅτι τὴν εὐχέσαι ἕνα
 χονδρὸ ποντικῆκὶ διὰ τὰ Χριστούγεννα, καλὴ
 μου **Ἀγεμῶνη**. Ἦθελα νὰ ἦτο δυνατόν νὰ
 παρευρεθῶν εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακὴν μου καὶ
 οἱ ἐκτός τῶν Ἀθηνῶν φίλοι μου. Ἔ, ὅσοι ἡμ-
 ποροῦν ἄς ἔλθουν.

Γενναῖο Καλλικρατίδα, σὲ παρακαλῶ πολὺ
 νὰ ἐκλέξῃς ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι τὸ νέον
 πού μου προτείνεις δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ. Εἰς
 δια τὰ ἄλλα πού μου γράφεις, σου ἀπαντῶ ναί.
 Φίλησέ μου τὸ **Δαιμονάκι**. Περιμένω νὰ μου
 γράψῃ ὁ νέος μου φίλος Πετρούγγιλος.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ συμφωνοῦν, φίλτατε **Ἀ.
 Οἰκονομίδη**, μὲ τὰς δημοσιευομένας. Ἀλλ' εἰς
 τοιαύτας περιπτώσεις πού σημειώνει, γίνεται
 κάποια δικαία ἐξαιρέσις.

Νά καὶ ἡ **Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας**! Ἐμὲ
 ἐπρωτιμῆσε πάλιν ὡς δῶρον πρωτοχρονιάτικον.
 Εὖγε τῆ!

Φίλτατε **Ἀλέξανδρε Ἀλεξανδρίδη**, τὸ ψευ-
 δώνυμόν πού μου προτείνεις τὸ ἔχει ἤδη ἕλλος
 φίλος μου, ὅστε διέλεξε κανὲν ἄλλο καὶ γράψῃ
 μου; διότι θέλω πολὺ νὰ μου γράψῃς. Ἀκουσε;
 Ἡ Μεγάλη Κυριακὴ τὰ γίνῃ καὶ περιμένω
 τὴν δὴλωσίν σου.

Ὡ, πόσον μὰ πόσον ἐχάρην πού εἶδα πάλιν
 ἐπιστολὴν μὲ τὸ γραφικατάκι σου, **Ἄετὲ τῶν
 Ὁρέων**! Ἀκούς ἐκεῖ νὰ μείνῃς 42 ἡμέρας κλι-
 νήρσι! Τὸ συλλογίζομαι καὶ φρίττω.

Ἀργυρὰ Πανσέληνος, σοῦ ἀρέσει τὸ νέον
 σου ψευδώνυμον, καλὴ μου φίλη; Περιμένω
 τώρα νὰ μου γράψῃς συχνότερα.

Μὰ τί χαριτωμένον τὸ γραμματάκι σου, **Ἀϊ-
 θρει Οὐρανέ**! Σὲ εἶδα θταν τὸ ἔσπερες εἰς τὸ
 γραφεῖόν μου; ἔτσι μικρούτσικος καὶ νὰ γράψῃς
 τόσον εὐμορφα; Μπράβο, παιδί μου.

Τὸ ἔσπαθωμα.—Ἐξεσπάθωσε καὶ τὸ **Κῆμα
 τοῦ Εὐδείνου** καὶ μου ἔκαμαν εὐθὺς ἀμέσως
 ἕνα συνδρομητὴν ἐξεσπάθωσε καὶ τὸ **Ταπεινὸν
 Ἴορ** καὶ κάμνει τὰ δῶναιτα δυνατὰ διὰ νὰ μ' εὐ-
 χαριστήσῃ ἐξεσπάθωσε καὶ ὁ **Οιδίπους Τύραν-
 νος** καὶ ἐργάζεται πυρετωδῶς ἐξεσπάθωσε καὶ ὁ
Γενναῖος Καλλικρατίδας καὶ κάμνει θαύματα·
 ἐξεσπάθωσε καὶ ἡ **Μαρίδα τοῦ Φαλήρου** καὶ
 μου ἔκαμε τρεῖς συνδρομητὰς ἐξεσπάθωσε καὶ ἡ
Πέτρα Σκανδάλου ἐξεσπάθωσε εἰς τὰ γερὰ
 καὶ ὁ **Φιλόπατρις Ἐλλην** καὶ ἄλλοι ἀκόμη
 πολλοί, πολλοί, οἱ ὁποῖοι μου ἔστειλαν ἤδη
 ἄλλος ἀπὸ ἕνα, ἄλλος ἀπὸ δύο, ἄλλος ἀπὸ τρεῖς
 συνδρομητὰς. Ὅλους αὐτοὺς τοὺς καλοὺς μου
 φίλους τοὺς εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν τῶσση
 των ἀγάπην.

Ἀσπασμοί, πληροφοροῖαι.—Ὅλι-
 γοὺς ἀσπασμοὺς καὶ πληροφοροῖαι θά μεταδώσω
 σήμερον, ἔλλειψι χώρου. Ἐν πρώτοις πλῆθος
 φίλων μου συγχαίρουν τοὺς κ.κ. Συρμόπουλον,

Πάλλην καὶ Καθβαδῖαν, διὰ τὴν **Μ. Κυριακὴν**.
 — Ὁ **Ἀθῆριος Οὐρανός** ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ
Λεοντοκάρδου Λεωνίδα, τὸν ὁποῖον ἀσπάζεται,
 καθώς καὶ τὸν **Ρωμαῖον Κικέρωνα**, τὴν **Ἄττι-
 κὴν Μελισσαν** κτλ.—Ὁ πρῶν **Παῦλος Τσι-
 ρος** μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὴν **Ναυτοπού-
 λαν** ὅτι δὲν εἶνε ἀπαραιτήτων νὰ τὸν μάρη.—
 Ὁ **Γενναῖος Καλλικρατίδας** ἀσπάζεται τὴν
Ναυσικῆν, τὴν **Μαργαρίταν** καὶ τὸν **Μπερ-
 τῆλλον** τὸ **Δαιμονάκι** ἀσπάζεται τὸν ἀληθινόν
 του συνάδελφον, τὸ **Ἀρχιζιζάνιον**.—Ἡ **Λευκὴ
 Πεταλούδα** ἀσπάζεται τὴν **Καρδέριναν**, τὴν
Ἀδραν τοῦ Φαλήρου κτλ.—Ὁ **Ἄρης** ἀσπά-
 ζεται τὸν **Λευκὸν Κρίνον**, τὸν **Λεοντοκάρδον
 Λεωνίδα** καὶ τὴν **Βασιλίαν τῶν Ἀνέμων**,
 ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ **Τικ-Τάκ**.—**Μυροδόλος
 Ροδῆ**, μάθε ὅτι ἡ πρῶν **Μαρουσιώτισσα** ἔμαθε
 τὸνομά σου.— «Ἐνα πουλάκι μού εἶπεν ὅτι ἡ
Μαργαρίτα εἶνε ἡ πρώτη τῆς τάξεώς της.—Ὁ
Δεκαπενταετῆς Πλοίαρχος ἀσπάζεται τὴν **Ποι-
 μερικὴν Φλογέραν**, τὴν **Μαργαρίταν** καὶ τὴν
Γῆν τῆς Ἑλλάδος.—Ὁ **Ζαχαρίας** παρακα-
 λεῖ τὸ **Δροσερὸν Πήλιον** καὶ τὸν **Ἀνδρέϊον
 Σουλιώτην** νὰ μὴ φωνάζουν εἰς τοὺς δρόμους
 τὸ ψευδώνυμόν του.—Τὸ **Ταπεινὸν Ἴορ** εὐχα-
 ριστεῖ τὸ **Ἀρχιζιζάνιον** διὰ τὰς προστατευτι-
 κάς του διαθέσεις, ἀλλὰ ἄς ἡσυχάσῃ, διότι δὲν
 ἔχει ἀνάγκην ζητεῖ δὲ τουλάχιστον τὰ ἀρχικὰ
 τῆς **Κεραλληρικῆς Ἀδρας**.—Ἡ **Μπουμπου-
 λίνα** ἀσπάζεται τὸν **Λευκὸν Κρίνον**, τὸν **Συρ-
 νερώδη Οὐρανόν**, τὸν **Ἀνδρέϊον Σουλιώτην**
 κτλ.—Τὸ **Μπουρλότο** ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ **Μαρ-
 τέιου τῶν Δελφῶν**.—Ἡ **Μάχη τοῦ Μαρα-
 θῶνος** ἀσπάζεται τὴν **Ναυτοπούλιν** καὶ ζητεῖ
 τὸ ὄνομα τῆς **Ἀγεμῶνης**.—Τὸ **Λευκὸν Ρόδον**
 γλυκοφιλεῖ τὸν **Λευκὸν Περιστέρακι** καὶ ἐρωτᾷ
 τί γίνεσθαι ἀσπάζεται δὲ τὴν **Φιλέργων Χελι-
 δόνα**.—Ἡ **Πετρόδης Παρालία** ἐρωτᾷ τὴν
Ἀδραν τοῦ Ἀρίωνος, πὸς ἔμαθε τὸ ψευδώνυ-
 μόν της καὶ το εἶπεν εἰς τὴν **Ἡμέραν τῆς Ἐ-
 λευθερίας**;—Ἡ **Μαργαρίτα** ἀσπάζεται τὴν
 πρῶν **Μαρουσιώτισσαν**, ἔχει δὲ μεγάλη παρά-
 πονα ἐναντίον 12 συνδρομητῶν μου, οἱ ὁποῖοι
 ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ σπῖτι τῆς καὶ ἐξερῶνιζαν τὸ
 ψευδώνυμόν της. Πῶ! πῶ!

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλάκι στέλλει ἡ «Διά-
 πλσις εἰς τοὺς φίλους της: **Παγωμένον Ὠκε-
 ανθόν**, **Ἀρχιζιζάνιον**, **Ἀνθιμῆν Ἀνγαριάν**,
Στέφανον Κότινον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Δε-
 κμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ
 ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
 (Συνέχεια ἴδε σελ. 401)

Ἐν τῷ μεταξῷ ἠλάλαζε παρὰ τὴν εἰ-
 σοδὸν ἡ ὀρχήστρα τοῦ θιάσου (Ναπολέ-
 ον) ἔν τὸν παρῶν (Μακρολέλεκας) καὶ
 μία γρανκάσα (Κορνηλία). Ἀλλὰ πε-
 ρισσότερον ἀπὸ τὰ κακώφωνα ὄργανα ἡ
 κούετο ἡ ἰσχυρὰ φωνὴ τοῦ Καίσαρος Κα-
 σκαμπέλ, προσκαλοῦντος τὸ πλῆθος εἰς
 καθαρὰν ρωσικὴν:

«Ὅριστε! ὄριστε, κυρίαὶ καὶ κύριοι!
 Σαραντα καπίκια ἡ θέσις ἀδιακρίτως!...
 Ὅριστε!...»

Ὅταν δὲ αἱ κυρίαὶ καὶ οἱ κύριοι ἔλα-
 βον θέσιν ἐντός τοῦ Ἱπποδρόμου, ἡ ὀρ-
 χήστρα ἐξηφανίσθη, διότι θά ἤρχιζεν ἡ
 παράστασις καὶ οἱ μουσικοὶ τώρα εἶχον
 ἄλλα καθήκοντα.

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ προγράμματος
 ἐπῆγε λαμπρὰ. Ἐπέτυχον πολὺ καὶ ἐ-
 χειροκροτήθησαν ἐπαξίως ἡ μικρὰ Να-
 πολέαινα ὡς χορεύτρια, ὁ μικρὸς Ἀλέ-
 κος ὡς πηδηκτής, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία
 Κασκαμπέλ ὡς γυμναστικοί, ὁ Τζὼν
 Μπουλ καὶ ὁ Ζάκος (ὅλοι εἰς ὄλα τὰ
 εἶδη) ἀκόμη καὶ ὁ Γιάννης ὡς ἰσσοροπι-
 στής, μολοντί ὀλίγον ἔλειψε μίαν φοράν
 «νὰ χάσῃ τὴν ἰσσοροπίαν» — τὸ ὁποῖον
 εὐτυχῶς δὲν ἀντελήφθη τὸ νοήμον κοινόν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρωπίνη πυραμῖς ἀνη-
 γέρθη πρὸ τοῦ διαλείμματος ἐκτάκτως
 ἐπιτυχῆς. Ἐκτός τούτου τὴν παράστα-
 σιν ἐφαίδρυε καὶ ἐξωγόνησεν ἡ χάρις,
 ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ ἀπαράμιλλος ζωηρότης
 μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Κασκαμπέλ, ὁ θαυμά-
 σιος Κασκαμπέλ, ἠγόρευε πρὸς τὸ πλῆ-
 θος, παρουσιάζων ἕνα-ἕνα τοὺς καλλι-
 τέχνας του καὶ ἐξαίτουόμενος ὑπὲρ αὐτῶν
 τὰς ἐπευφημίας, τὰς ὀφειλομένας εἰς τὰ
 τόσα των χαρίσματα. Ἡ τιμὴ τῆς οἰκο-
 γενείας Κασκαμπέλ ἐσώθη! Οἱ Ρῶσοι
 ἐπὶ μακρὸν θά ἐνθυμοῦντο τὸ ἐνδοξον
 ὄνομά της.

Μὲ πόσῃ ἀνυπομονησίαν τὸ κοινόν ἐ-
 περίμενε τὸ δεύτερον μέρος τοῦ προ-

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 14 Ἰανουαρίου 1897

687. **Ἀεξίγριφος**.
 Ἐάν εἰς ἕνα σύνδεσμον ἀντωνυμίαν θέσης
 ἕνα στοιχεῖον παρευθῆς μέγα θάποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Ὁρέων

688. **Στοιχειδὸ γριφος**.
 Ἄν τὸ νῖ εἰς σῆμα τρέψῃς
 χωρὶς πρόθεσιν κακῆν,
 ἄνθος τι θά καταστρέψῃς
 κάμνων νῆσον Τουρκικὴν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Φαλήρου

689-690 **Μεταμορφώσεις**.
 1, Ὁ **Κῆθος** δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ **Ράμβος**.
 2, Ὁ **Βίωρ** δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ **Ἰλιωρ**.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πέτρας Σκανδάλου

691. **Διπλῆ ἀκροστιχίς**.
 Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
 ἀποτελοῦσι τὸνομα βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας, τὰ
 δὲ δεύτερα ὄρους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου

692. **Ἑλλητισύμφωνον**.
 Η-ευία-αευ-η-αηιοη-οισαι-η-ηα-ααιηη-
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνόπουλου Γυβέτου

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ἄς τὸ κατ' ἰσχὺν παιδικῶν περιοδικῶν συγγραμμῶν, ἀλλήθει παρασχὼν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπαρξήσας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ἄς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίρους.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκαστοῦ μηνὸς
 καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Αἰῶλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσηκλιωτιστικῆς

Περίοδος Β'—Τόμ. 3ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Δεκεμβρίου 1896 Ἔτος 18ος.—Ἀριθ. 52

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ
 ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
 (Συνέχεια ἴδε σελ. 401)

Ἐν τῷ μεταξῷ ἠλάλαζε παρὰ τὴν εἰ-
 σοδὸν ἡ ὀρχήστρα τοῦ θιάσου (Ναπολέ-
 ον) ἔν τὸν παρῶν (Μακρολέλεκας) καὶ
 μία γρανκάσα (Κορνηλία). Ἀλλὰ πε-
 ρισσότερον ἀπὸ τὰ κακώφωνα ὄργανα ἡ
 κούετο ἡ ἰσχυρὰ φωνὴ τοῦ Καίσαρος Κα-
 σκαμπέλ, προσκαλοῦντος τὸ πλῆθος εἰς
 καθαρὰν ρωσικὴν:

«Ὅριστε! ὄριστε, κυρίαὶ καὶ κύριοι!
 Σαραντα καπίκια ἡ θέσις ἀδιακρίτως!...
 Ὅριστε!...»

Ὅ